Περιοδος 2η,
Νο 118
Μάρτης 2003
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Σ' αυτό το φύλλο

Ρoζα Λούξεμπουργκ: ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ σελ 11

Το αντιπολεμικό κίνημα συντονίζεται παγκόσμια σελ. 6-7-8-9

Οι εξελίξεις στο Κυπριακό σελ 12

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Μαζί με τον Κληρίδη και το Συναγερμό να ξεφορτωθούμε και την πολιτική τους

σελ. 3

Είναι η ισότητα των γυναικών θέμα νόμων;

Ο πρόεδρος της «αλλαγής» στην προεκλογική του εκστρατεία υποσχέθηκε την «εγκαινίαση μιας κοινωνίας ισότητας, χωρίς αποκλεισμούς και προκαταλήψεις.» με ιδιαίτερη αναφορά στην ισότητα των δύο φύλων και κάλεσε μάλιστα «τους πολίτες να είναι μάρτυρες ότι αυτά θα γίνουν».

Στην επινίκια ομιλία του στο «Ελευθερία» ξαναδεσμεύτηκε ότι θα «εφαρμόσει πλήρη ισότητα ανδρών και γυναικών».

Το τμήμα Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, έχει εκδώσει το 2002 οδηγό που αφορά τον Νόμο για ίση μεταχείριση ανδρών και γυναικών στην Απασχόληση και επαγγελματική εκπαίδευση, με σκοπό την προώθηση του σχετικού νόμου που έχει ψηφιστεί από το 1991, αλλά ποτέ δεν εφαρμόστηκε.

Όλες αυτές οι αναφορές από πολιτικούς που αφήνουν να εννοηθεί ότι με τη βούλα ενός προγράμματος ή ενός νόμου θα φέρουν δια μιάς την ισότητα ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες είναι ουτοπικές, όσο καλές προθέσεις μπορεί να έχουν αυτοί που την επαγγέλλονται. Διαφορετικά θα πρέπει να μας εξηγήσουν γιατί μέχρι τώρα δεν έχει μπει στην πράξη ο νόμος του 1991 ή γιατί σε ολόκληρη την «πολιτισμένη» Ευρώπη κανένας νόμος μέχρι τώρα όχι μόνο δεν έφερε την ισότητα αλλά ούτε καν άνοιξε ένα μικρό μονοπατάκι γι' αυτήν.

Αγώνες ενάντια στην καταπίεση

Αντίθετα εκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον πλανήτη βρέθηκαν στην ανάγκη να παλέψουν ξανά και ξανά για τα δικαιώματα τους.

Από τις εργάτριες ιματισμού της Νέας Υόρκης που το 1908 κέρδισαν μέσα από ένα πολύχρονο αγώνα την ίση αμοιβή για ίση εργασία και το δικαίωμα στον συνδικαλισμό, φτάνουμε το 1917 στις εργάτριες της Ρωσίας που με τους άνδρες συντρόφους τους μέσα από την επανάσταση και την εγκαθίδρυση του πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο, άνοιξαν για πρώτη φορά στην ιστορία την προοπτική μιας πραγματικής ισότητας ανδρών και γυναικών όχι απλώς ψηφίζοντας νόμους(ίση αμοιβή για ίση εργασία, δικαίωμα στην έκτρωση, κλπ) αλλά παίρνοντας όλα τα απαραίτητα μέτρα (λειτουργία παιδικών σταθμών, κοινοτικών εστιατορίων) δημιουργώντας έτσι τις απαραίτητες προϋποθέσεις για τον δρόμο προς την απελευθέρωση των γυναικών.

Την δεκαετία του 1960 το γυναικείο κίνημα πάλεψε ξανά για τα ίδια αιτήματα των προκατόχων του. Δικαίωμα στην έκτρωση, ίση αμοιβή για ίση εργασία, κλπ.

Σήμερα, ενα σχεδόν αιώνα από το 1908, την εποχή της παγκοσμιοποίησης, εκατομμύρια γυναίκες ζουν σε συνθήκες παρόμοιες με τις εργάτριες των αρχών του αιώνα. 27 εκατομμύρια εργαζόμενοι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία γυναίκες, στα εργοστάσια των πολυεθνικών στις λεγόμενες «ζώνες ελεύθερου εμπορίου» εργάζονται 12 με 16 ώρες την ημέρα, χωρίς κοινωνική ασφάλιση, προστασία της μητρότητας και της παιδικής εργασίας, χωρίς συνδικαλισμό.

Ζουν σε παραπήγματα δίπλα από τους χώρους που εργάζονται, πολλές φορές χωρίς καν νερό. Υποβάλλονται συστηματικά σε τεστ εγκυμοσύνης για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης απασχόλησή τους.

Χιλιάδες ανώνυμες εργαζόμενες στον «πολιτισμένο» κόσμο κατεβαίνουν σε μικρούς και μεγάλους αγώνες για να υπερασπίσουν το δικαίωμα στη δουλειά, σε αξιοπρεπείς μισθούς και το δικαίωμα στον συνδικαλισμό. (Υπεραγορά Ορφανίδη).

Το ίδιο το κράτος αυτά που παραχώρησε μέσα από νόμους στις γυναίκες κάτω από την πίεση διεκδικητικών αγώνων τα παίρνει πίσω σε περιόδους κρίσεις κάτω από τις «κραυγές» των βιομηχάνων για S.O.S για το κέρδος που πέφτει.

Κανένας νόμος, καμία πολιτική διακήρυξη κανενός κόμματος δεν μπορεί να φέρει την πραγματική ισότητα των δύο φύλων ενόσω ζούμε στο συγκεκριμένο σύστημα όπου μια μειοψηφία έχει τον έλεγχο της κοινωνίας.

Οικογένεια

Η καταπίεση της γυναίκας έχει τις ρίζες της ακριβώς στο τρόπο που είναι οργανωμένη αυτή η συγκεκριμένη κοινωνία και το ρόλο της γυναίκας μέσα σε ένα από τους πιο ζωτικούς θεσμούς της, την οικογένεια.

Το σύστημα και αυτοί που το ελέγχουν έχουν ανυπολόγιστο κέρδος από το θεσμό της οικογένειας. Μέσα στα πλαίσια της οικογένειας, οι γυναίκες χωρίς να πληρώνονται και εθελοντικά, σα σύζυγοι υπηρετούν τη τωρινή γενιά και σα μητέρες γεννούν και μεγαλώνουν την μελλοντική γενιά των εργατών, λειτουργίες από τις οποίες είναι εξαρτημένη η αστική τάξη.

Μέσα από αυτό ακριβώς το ρόλο ξεπηδά η ιδεολογία του σεξισμού, η αντίληψη δηλαδή ότι ο βασικός προορισμός της γυναίκας είναι ο γάμος και η μητρότητα, ακριβώς για να δικαιολογήσει και να διαιωνίζει την καταπίεση των γυναικών.

Οι εργοδότες ισχυρίζονται ότι οι γυναίκες πληρώνονται χαμηλότερους μισθούς γιατί παραμένουν στη δουλειά μέχρι να αποκτήσουν παιδιά ή γιατί εργάζονται απλώς για να συμπληρώσουν το οικογενειακό εισόδημα. Το αποτέλεσμα είναι οι διαφορές στους μισθούς, ότι οι γυναίκες παίρνουν τις πιο κακοπληρωμένες δουλειές και είναι οι πρώτες που πετιούνται στην ανεργία.

Η κατάργηση των διακρίσεων ενάντια στις γυναίκες και της καταπίεσης δεν μπορεί να την φέρουν οι προεκλογικές υποσχέσεις των αστών ούτε καν η προώθηση κάποιων μεταρρυθμίσεων από αυτούς παρά μόνο οι αγώνες των ίδιων των γυναικών.

Αγώνες που δεν θα στοχεύουν απλώς στην απόκτηση των δικαιωμάτων τους σε αυτή την κοινωνία αλλά και με την σύνδεση των αγώνων τους με το σύνολο της εργατικής τάξης για την ανατροπή του συστήματος που κερδίζει από την ανισότητα των γυναικών.

Μυριάνθη Λοΐζου

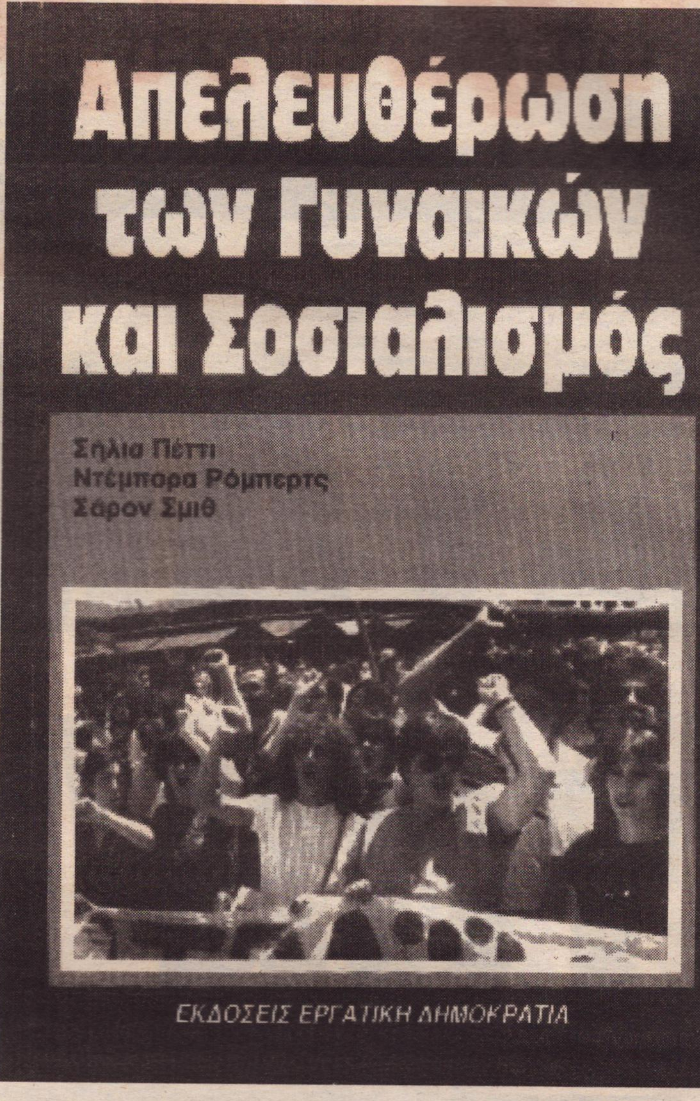

Ενα βιβλίο απαραίτητο για όσους παλεύουν για μια κοινωνία πραγματικά χωρίς αποκλεισμούς και διακρίσεις

Την βία την φέρνει ο καπιταλισμός και όχι οι νέοι

Μετά τα πρόσφατα επεισόδια στα γήπεδα, ξεσπάθωσαν όλοι με υποκριτικές κραυγές ενάντια στους «ανεγκέφαλους χούλιγκανς» που με την συμπεριφορά τους καταστρέφουν το Κυπριακό ποδόσφαιρο.

Ποιοί είναι λοιπόν αυτοί οι «ανεγκέφαλοι»;

Στην πραγματικότητα πρόκειται για μικρές οργανωμένες ομάδες από νεαρούς οπαδούς ηλικίας από 16-24 χρονών, (μαθητές, φοιτητές, νέους εργαζόμενους), που πάνε στο γήπεδο για να εκτονώσουν την πίεση και την καταπίεση που δέχονται στην καθημερινή τους ζωή.

Η όξυνση του ανταγωνισμού που φέρνει η οικονομία της αγοράς, οδηγά σήμερα ένα σημαντικό μέρος αυτού του κομματιού, (μαθητές, φοιτητές), σε ένα ατελείωτο δρόμο για την κατάχτηση μιας θέσης στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ώστε να εξασφαλίσουν ένα δίπλωμα που να τους επιτρέψει να διεκδικήσουν ένα αξιοπρεπή μισθό, όταν μπουν στην αγορά εργασίας. Δυσβάσταχτα αναλυτικά προγράμματα, αμέτρητες ώρες με φροντιστήρια. Ο χρόνος για διασκέδαση και ψυχαγωγία εξαντλείται στην διαδρομή από το ένα φροντιστήριο στο άλλο.

Σαν συνέπεια αυτού του ανταγωνισμού ένα μεγάλο κομμάτι αυτού του κόσμου αδυνατεί να ακολουθήσει και βρίσκεται πεταμένο έξω από το εκπαιδευτικό σύστημα. Ακόμα και τα στατιστικά στοιχεία δείχνουν ότι αυτό το κομμάτι αυξάνεται συνεχώς. Η μόνη επιλογή που μένει σε αυτό το κόσμο είναι το μεροκάματο. Όμως και εδώ τα πράγματα δε είναι καθόλου εύκολα. Οι νέοι εργαζόμενοι, οι νεοπροσληφθέντες έχουν τα πιο χαμηλά μεροκάματα και τις πιο άσχημες συνθήκες δουλείας. Σπαστά μεροκάματα, μερική απασχόληση, δουλεία με την ώρα και προπαντός η ανασφάλεια, ο φόβος της απόλυσης. Συνθήκες εργασίας που γίνονται ακόμα πιο δύσκολες με την αβεβαιότητα που φέρνουν τα «νέα συστήματα» εργασίας που προωθεί η κυβέρνηση.

Η νέοι σήμερα είναι ένα από τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας μας. Αν η αντίδραση των νέων εκφράζεται με το τρόπο που εκφράζεται είναι γιατί κάποιοι κατευθύνουν και καθοδηγούν την αντίδραση των νέων να εκτονώνεται στα γήπεδα. Τα γήπεδα λειτουργούν σαν βαλβίδες εκτόνωσης όπου ο καθένας μπορεί να πάει να βρίσει και να ξεθυμάνει από την καθημερινή πίεση που δέχεται στο χώρο δουλείας του και την κοινωνία γενικότερα. Είναι ταυτόχρονα και ένας ελεγχόμενος χώρος εκτόνωσης γιατί αν κάποιοι παρεκτραπούν και ξεφύγουν από τα πλαίσια του επιτρεπτού, οι διμοιρίες της αστυνομίας αναλαμβάνουν να επιβάλουν την τάξη. Αν ο θυμός και η αντίδραση του κόσμου εκφραζόταν και εκτονωνόταν στα σχολεία και τους χώρους δουλείας, εκεί που πραγματικά γεννιέται η καταπίεση και η αδικία, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα και για την αστυνομία να ελέγξει την κατάσταση.

Όσοι κράζουν σήμερα για τους «ανεγκέφαλους» νεαρούς που τα σπάνε στα γήπεδα, προσπαθούν να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες. Είναι σε όλους γνωστό ότι μεγαλοπαράγοντες κάποιων ομάδων βρίσκονται μπλεγμένοι σε υποθέσεις, ξεπλύματος βρόμικου χρήματος, σε λαθρεμπόριο, σε μεγάλες απάτες στο χρηματιστήριο. Πίσω από το ποδόσφαιρο παίζονται μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Για αυτό όμως κάνουν όλοι τα στραβά μάτια. Είναι ακόμα κοινό μυστικό ότι οι νεολαίες των μεγάλων κομμάτων έχουν οργανωμένη δράση και παρέμβαση στις οργανωμένες κερκίδες των μεγάλων ομάδων. Αντί να οργανώνουν την διάθεση των νέων σε κοινωνικούς αγώνες τους σπρώχνουν στην απολιτικοποίηση. Να εκτονώνονται και να βγάζουν το άχτι στους στα γήπεδα ώστε να μπορούν να τους ελέγχουν καλύτερα.

Η λύση για τους νέους σήμερα δεν βρίσκεται στα γήπεδα, δεν βρίσκεται στην κατεύθυνση που δείχνουν τα κόμματα και οι νεολαίες τους. Μόνο στη πάλη για την αλλαγή της κοινωνίας, ενάντια στις πραγματικές αιτίες που τους κάνουν την ζωή δύσκολη μπορούν να δουν τα πράγματα με αισιοδοξία. Κομμάτι σήμερα του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος μπορούν να παλέψουν για ένα καλύτερο κόσμο όπου τα όνειρα και οι προσδοκίες τους μπορούν να δικαιωθούν.

Πέτρος Μιχαήλ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Μετά τον Κληρίδη και τον Συναγερμό να ξεφορτωθούμε και την πολιτική τους

Το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών ήταν μια Συντριπτική ήττα του Κληρίδη και του Συναγερμού. Η εκλογή του Τάσσου Παπαδόπουλου απο τον πρώτο γύρο με ένα πανηγυρικό 51.5% έναντι του Κληρίδη που πήρε μόλις 38.8% ήταν ένα αναπάντεχο γεγονός για τον Κλήρίδη και το κόμμα του και πυροδότησε έντονες συγκρούσεις μέσα στο κόμμα.

Η εκλογή του Τάσσου Παπαδόπουλου, που υποστηρίζονταν απο το ΑΚΕΛ, το Δημοκρατικό Κόμμα, τους Σοσιαλδημοκράτες, το κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών και άλλες ομάδες και κινήσεις πανηγυρίστηκε έντονα απο τον κόσμο, κυρίως τους οπαδούς της αριστεράς που για δέκα χρόνια περίμεναν αυτή τη στιγμή.

Ο κόσμος που πανηγύριζε το βράδυ των εκλογών στο ελευθερία γιατί ξεφορτώθηκε τους Κληρίδη, Παπαπέτρου και σία, περιμένει απο τον Τάσσο και το Ακέλ να υλοποιήσουν τις προεκλογικές τους υποσχέσεις για μια πολιτική που να έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και να στοχεύει στην ειρήνη στην Κύπρο και σε ολόκληρη την περιοχή

Δυσαρέσκεια

Το αποτέλεσμα των εκλογών έδειξε αυτό που ήταν φανερό εδώ και αρκετό καιρό. Μια έντονη δυσαρέσκεια για την συντηρητική πολιτική που ακολούθησε η κυβέρνηση Κληρίδη τα τελευταία χρόνια. Μια πολιτική που την έφερε σε σύγκρουση με την μεγάλη μάζα των εργαζομένων. Το πετσόκομμα της ΑΤΑ, η μείωση των μισθών πρόσληψης, η αύξηση του ορίου σύνταξης, οι ιδιωτικοποιήσεις, τα ελαστικά ωράρια, οι φορολογίες και πολλά άλλα κτυπήματα στις εργατικές κατακτήσεις, προκάλεσαν τις αντιδράσεις και τις κινητοποιήσεις, των δημοσίων, των εκπαιδευτικών, των εργαζομένων στους οργανισμούς κοινής οφέλειας και πολλών άλλων.

Πολλά στρώματα της κοινωνίας βρέθηκαν σε σύγκρουση με τις επιλογές της κυβέρνησης αυτά τα δέκα χρόνια, οι νεφροπαθείς, οι συνταξιούχοι, οι αγρότες, οι φοιτητές για να πιάσουμε μόνο μερικά απο τα πιο πρόσφατα παραδείγματα.

Αυτή η εικόνα ήταν που ανάγκασε τον Κληρίδη, όταν εξάγγειλε την υποψηφιότητα του να δηλώσει ότι στην ουσία ζητά μια παράταση για 16 μήνες για να «λύσει το κυπριακό» και ότι την εσσωτερική διακυβέρνηση θα την αναλάβει κυβέρνηση ευρύτερης αποδοχής. Αυτή η δυσαρέσκεια που καταγράφονταν και στις δημοκοσκοπήσεις και η διαγραφόμενη ήττα του Κληρίδη ήταν που έσπρωξε μια σειρά στελέχη του κυβερνητικού κόμματος να αναζητήσουν άλλη λύση και να υποστηρίξουν την υποψηφιότητα του Αλέκου Μαρκίδη, πρώην αντιπροέδρου του κόμματος και στενού συνεργάτη του Κληρίδη που υπόσχονταν μια πενταετία «στιβαρής εσωτερικής διακυβέρνησης» και «ανανέωση της πολιτικής ζωής».

Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος βέβαια επεισαν. Πολύ δύσκολα εξάλλου, μπορούσε να πείσει ο Κληρίδης που πριν δέκα χρόνια διεκδίκησε και κέρδισε την προεδρία για να θάψει τις ιδέες Γκάλι,(το αντίστοιχο του σημερινού σχεδίου Ανάν), που το '98 κέρδισε ξανά την προεδρία χάρις στην πολιτική των πυραύλων S-300 και του Ενιαίου Δόγματος, ότι σήμερα έγινε περιστέρι της ειρήνης και οπαδός της επαναπροσέγγισης με τους τουρκοκύπριους. Σε όλα αυτά βέβαια είχε δίπλα του τον Μαρκίδη που ήταν επίσης και ο δικηγόρος των 62 πραξικοπηματιών που αποκατέστησε ο Κληρίδης μόλις έγινε για πρώτη φορά κυβέρνηση. Πολύ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να ξεχάσει ότι αυτοί και το κόμμα τους ήταν που έδωσαν πολιτική στέγη στους πραξικοπηματίες και τους οπαδούς της πολιτικής «καλός τούρκος ο νεκρός τούρκος».

Στις εκλογές ο κόσμος μαύρισε αυτή την υποκριτική και ψεύτικη πολιτική της επαναπροσέγγισης. Μαύρισε την πολιτική της λιτότητας, του αυταρχισμού και του γριβισμού. Ο δεύτερος γύρος των εκλογών στον οποίον ο Κληρίδης ήλπιζε για να διεκδικήσει τη νίκη δεν ήλθε ποτέ. Ο δε Μαρκίδης περιορίστηκε μόλις στο 6.5%. Η συντριβή για το κυβερνητικό κόμμα ήταν τόσο μεγάλη που άναψε φωτιές που δύσκολα θα σβήσουν. Πρίν ακόμη ολοκληρθωθεί η καταμέτρηση των ψήφων, ο πρόεδρος του Συναγερμού εξάγγειλε απο την τηλεόραση την διαγραφή των στελεχών που υποστήριξαν την υποψηφιότητα Μαρκίδη ανάμεσα στους οποίους είναι 6 βουλετές και άλλα δυό μέλή του πολιτικού γραφείου.

Αργότερα βέβαια κάτω απο τον φόβο ότι έτσι θα έσπρωχνε έξω απο το κόμμα τους βουλευτές του και θα βοηθούσε να αποκτήσει ο Μαρκίδης απο το πουθενά μια δυνατή κοινοβουλευτική ομάδα, έκανε πίσω ο Αναστασιάδης και όλα τώρα παραπέμπονται στο εκλογικό συνέδριο τον ερχόμενο Μάϊο.

Ηττα της ακροδεξιάς

Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν μια δυσάρεστη έκπληξη και για το ακροδεξιο κόμμα των Νέων Οριζόντων που ήλπιζε να μαζέψει τις ψήφους όσων τάσσονταν ενάντια στο σχέδιο Ανάν που σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις ξεπερνα το 25%. Τελικά όχι μόνο δεν πήρε αυτές τις ψήφους αλλα είδε τα ποσοστά του να μειώνονται κατα το ένα τρίτο και να πέφτει στο 2%.

Αυτό δείχνει ότι η αντίδραση στο σχέδιο Ανάν δεν προέρχεται μόνο απο την εθνικιστική πλευρά, μόνο απο όσους θέλουν δηλαδή μια διευθέτηση που να ικανοποιεί περισσότερο τις ελληνικές θέσεις αλλά και απο μια γνήσια φιλειρηνική και αντιϊμπεριαλιστική διάθεση και δυσπιστία για τα σχέδια των αγλοαμερικανών. Σε μεγάλο βαθμό αυτή η διάθεση διοχετεύτηκε προς τ' αριστερά και εκφράστηκε με ψήφο στον Τάσσο Παπαδόπουλο.

Πόλωση

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι επιλογές του Συναγερμού και ιδιαίτερα του προέδρου του να ξεθάψει όλα τα αντικομμουνιστικά επιχειρήματα εναντίον του ΑΚΕΛ και του Τάσσου λειτούργησε αντίστροφα απ' ότι ο ίδιος ήλπιζε. Η προσπαθεια ακόμη να πείσει ότι ο Τάσσος δεν είναι αποδεκτός απο τους αμερικανούς το μόνο που πέτυχε ήταν να πόλωσει ακόμη περισσότερο τα πράγματα.

Οι τελευταίες εκλογές ήταν οι πιο πολωμένες εκλογές των τελευταίων χρόνων, παρά το ότι όλοι αναφέρονταν στη κοινωνία των πολιτών και σε άλλους αταξικούς όρους. Ηταν μια ταξική πόλωση που φάνηκε και μέσα απο τη πρωτοφανή συσπήρωση που πέτυχε το ΑΚΕΛ που έφτασε σχεδόν το 96% ενα ποσοστό που σε καμιά εκλογική αναμέτρηση στο παρελθόν δεν πέτυχε.

Αν σκεφτούμε μάλιστα ότι η επιλογή του Τάσσου συνάντησε αρχικά τις περισσότερες αντιδράσεις απο οποιοδήποτε άλλο υποψήφιο υιοθέτησε στο παρελθόν το ΑΚΕΛ, γίνεται φανερό ότι υπήρξε έντονη ταξική συσπείρωση με πρώτο στόχο να φύγει η κυβέρνηση που τόσα χρόνια υπηρέτησε πιστά το κεφάλαιο κτυπώντας τους εργαζόμενους και τα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας.

Τα επιχειρήματα περι τις κρισιμότητας των εξελίξεων στο Κυπριακό και σε σχέση με την ένταξη στην Ε.Ε. και η προβολή του Κληρίδη σαν εθνάρχη που χαίρει καθολικής αποδοχής και εκτίμησης πολύ λίγο έπεισαν.

Η έντονη πόλωση που οδήγησε στην πρωτοφανή συσπείρωση του Ακέλ είναι η καλήτερη απάντηση σε όσους πρίν τις εκλογές προσανατολίζονταν και προπαγάνδιζαν το λευκό και την αποχή για να τιμωρήσουν το Ακέλ για την επιλογή του Τάσσου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επιλογή του Τάσσου δεν ήταν η καλήτερη που μπορούσε να κάνει το Ακέλ, όμως αν μείνει μόνο σε αυτό κανείς και ξεχάσει τους ταξικούς συσχετισμού που παίζονταν σε αυτές τις εκλογές και αρνηθεί να διαλέξει στρατόπεδο τότε κινδυνεύει να χάσει τον μπούσουλα. Κινδυνεύει όχι μόνο να δώσει πολύ μεγαλήτερη αξία απο οτι πραγματικά έχουν οι αστικές εκλογές αλλά να βρεθεί και σε λάθος πλευρά και να χάσει τη δυνατότητα να απευθύνεται στα πιο ταξικά συνειδητά κομμάτια της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Καμιά ανοχή

Η νέα κυβέρνηση του Τάσσου Παπαδόπουλου που συμπεριλαμβάνει 4 στελέχη του ΑΚΕΛ, θα βρεθεί απο πολυ νωρίς στα δύσκολα. Κατ αρχήν οι εξελίξεις στο κυπριακό τρέχουν και όσο πλησιάζει η ώρα του πολέμου στο Ιράκ τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο έντονα και πιεστικά. Οι αμερικανοί θέλουν μια διευθέτηση του κυπριακού για να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα ανάμεσα στους τρείς πιο σημαντικούς συμμάχους τους αυτή τη στιγμή για τον πόλεμο στο Ιρακ. Οι βάσεις της Τουρκίας της Ελλάδας και της Κύπρου θα παίξουν καταλητικό ρόλο στο νέο πόλεμο και θα πρέπει να βρεθεί ένας συμβιβασμός που να ικανοποιεί όλους για να κλείσει αυτή η πληγή. Απο την άλλη οι δεσμεύσεις και η προσαρμογή στους δείχτες της Ε.Ε. απαιτούν μια σκληρή εσωτερική πολιτική λιτότητας.

Πολύ σύντομα ο κόσμος που το βράδυ των εκλογών πανηγύριζε έξαλλα την εκλογή του Τάσσου θα αναγκαστεί να βρεθεί ξανά στους δρόμους για να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις του, για να διεκδικήσει την τήρηση των υποσχέσεων του Τάσσου και του ΑΚΕΛ και την εφαρμογή μιας πολιτικής που να έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και να στοχεύει στην ειρήνη στην Κύπρο και σε ολόκληρη την περιοχή. Μιας πολιτικής που να λέει ένα ξακάθαρο όχι στην παραχώρηση διευκολύνσεων στους αμερικανοβρεττανούς που θέλουν να χρησιμοποιήσουν την Κύπρο σαν ορμητήριο για τον πόλεμο στο Ιράκ. Αυτη η διάθεση εκφράστηκε ήδη στις μέχρι τώρα αντιπολεμικές κινητοποιήσεις.

Η Εργατική Δημοκρατία που βρέθηκε μαζί με αυτούς τους αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας στις απεργίες και τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις πρίν τις εκλογές, που ψήφισε μαζί τους για να φύγει ο Κληρίδης και ο Συναγερμός, θα βρίσκεται μαζί τους και στους επόμενους αγώνες για να δώσει την επαναστατική προοπτική.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Θα σταματήσει το μεγάλο φαγοπότι;

Είναι γνωστό πως πίσω από τον όρο «ελευθεροποίηση», που μας σέρβιρε για 10 χρόνια η κυβέρνηση Κληρίδη μεθοδεύονταν η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και ημικρατικών οργανισμών: τα αεροδρόμια, τα Ταχυδρομεία, η Ηλεκτρική, οι Τηλεπικοινωνίες, οι Κυπριακές Αερογραμμές. Σύντομα θα ξεκινησει η μαχη για το μεγαλο φαγοποτι που πρόκειται να στρωθεί με την «απελευθέρωση» των τηλεπικοινωνιών και την κατασκευή των αεροδρομίων με τη μέθοδο του ΒΟΤ.

Πρώτη στη σειρά είναι η μάχη που άρχισε λίγο πριν τις εκλογές για το μοίρασμα της πίτας της αγοράς τηλεπικοινωνιών που είναι 200 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Βασικοί διεκδικητές θα είναι η Vodafone, η Cosmote και η Orange. Η Vodafone, από τις μεγαλύτερες εταιρείες κινητής τηλεφωνίας στον κόσμο, βρίσκεται σε στενή συνεργασία με τον όμιλο Λεβέντη ενώ η Cosmote συνεργάζεται στενά με τον όμιλο εταιρειών του Νίκου Σιακόλα. Η τρίτη εταιρεία είναι η βρετανική Orange, η οποία βρίσκεται σε στενή συνεργασία με τον όμιλο Φώτου Φωτιάδη.

Σύντομα επίσης θα πρέπει να προχωρήσουν οι διαδικασίες για ανάδειξη του στρατηγικού επενδυτή που θα αναλάβει την κατασκευή και διαχείριση των νέων αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου με τη μέθοδο ΒΟΤ. Οι τρεις κοινοπραξίες που επικράτησαν για το τελικό στάδιο επιλογής του «αναδόχου στρατηγικού επενδυτή» είναι: «J & P Led Consortium» - που ηγείται ο όμιλος Παρασκευαΐδη, «Alterra Consortium» - που πρωτοστατούν ο όμιλος Λανίτη, η ΣΑΪΠΑΡΚΟ και οι αδελφοί Καραμοντάνη και η «Hermes Airports» της οποίας ηγείται ο όμιλος Σιακόλα μαζί με την CHAPO (Χαρίλαος Αποστολίδης), την ΕΜΕ και την εταιρεία Αδελφοί Ιακώβου.

Πρόκειται για μια κλίκα μεγαλοκαρχαριών — που απλώνουν τα πλοκάμια τους σε διάφορους τομείς της οικονομίας ταυτόχρονα — έτοιμοι να πάρουν μέρος σ' αυτο το φαγοποτι που έστρωσε η κυβέρνηση Κληρίδη στους καπιταλιστές τα τελευταία χρόνια. Είναι μια κλίκα που ελέγχει την οικονομία του τόπου και που βέβαια κανένας δεν τους έχει εκλέξει.

Αφού λοιπόν ξεφορτωθήκαμε την κυβέρνηση του Συναγερμού εκείνο που χρειάζεται τώρα είναι να ξεφορτωθούμε για καλά και την πολιτική του. Την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, των «φιλελευθεροποιήσεων» και όλων των «εκσυγχρονιστικών» εγχειρημάτων του Αβέρωφ Νεοφύτου, κατά κόσμον Φούλη.

Ο Κίκης Καζαμίας που αναλαμβάνει το πόστο του έχει πολλές φορές στο παρελθόν έλθει σε αντιπαράθεση με τον Φούλη. Τώρα που βρίσκεται στη θέση του ισχύει η λαϊκή ρήση: Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

"Δεν χρειάζεται να εξηγώ"

Θα μπορούσε να είναι ατάκα παρανοϊκού δικτάτορα σε κωμωδία αλλά είναι τα λόγια του προέδρου Μπους: «Εγώ είμαι ο διοικητής, δεν χρειάζεται να εξηγώ γιατί λέω διάφορα. Αυτό είναι το ενδιαφέρον του να είσαι πρόεδρος. Ισως κάποιος άλλος χρειάζεται να μου εξηγήσει γιατί είπε κάτι, αλλά δεν αισθάνομαι ότι εγώ οφείλω κάποια εξήγηση...»

Πέρα από την εμφανή ασυναρτησία της σκέψης και του λόγου, βλέπουμε και τα πρότυπα του ανθρώπου που θέλει να απλώσει τη δημοκρατία από το Μαρόκο μέχρι το Κόλπο.

Αν θέλετε να βρείτε κι άλλες τέτοιες δηλώσεις του Μπους και των συνεργατών του και έχετε πρόσβαση στο Ιντερνετ κοιτάξτε αυτά τα δυο site: www. bushfordummies.org και www.whitehouse.org Στο τελευταίο θα βρείτε και μια ξεκαρδιστική συλλογή από "πατριωτικές αφίσες".

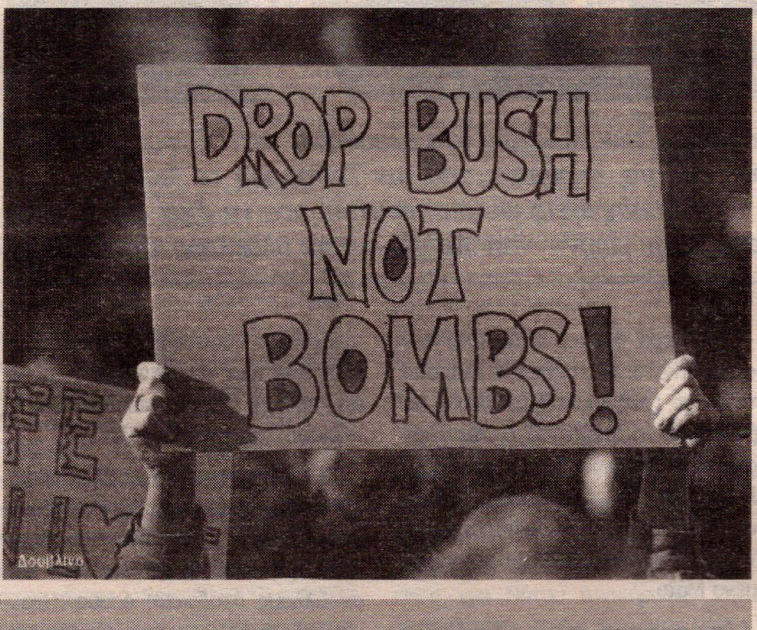

"Θανατηφόρα" υποκρισία

Η λεγόμενη "διεθνής κοινότητα" είναι αποφασισμένη να αφοπλίσει τον Σαντάμ, δηλώνει κατ' επανάληψη ο Μπούς. Τί γίνεται όμως με τα χημικά όπλα που απειλούν να χρησιμοποιήσουν οι ΗΠΑ στον πόλεμο;

Πριν δυο βδομάδες, όπως ανέφερε η εφημερίδα Ιντιπέντεντ, ο Ράμσφελντ -υπουργός "Αμυνας" των ΗΠΑ- δήλωσε ότι οι δυνάμεις του είναι έτοιμες να χρησιμοποιήσουν "μη-θανατηφόρα" χημικά και βιολογικά όπλα Ο Ράμσφελντ και ο Ρίτσαρντ Μάγιερς, ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου, είπαν στην επιτροπή για στρατιωτικά θέματα του Κογκρέσου ότι θα ζητήσουν τη σχετική άδεια από τον Μπους.

Στη στρατιωτική ορολογία αυτά τα όπλα αναφέρονται ως "ηρεμιστικά". Χρησιμοποιούνται για να διαλύουν πλήθη, όπως τα δακρυγόνα, και για επιχειρήσεις σε σπηλιές και καταφύγια με στόχο τη σύλληψη αιχμαλώτων. Αλλά οι διαβεβαιώσεις ότι δεν είναι "θανατηφόρα" είναι σκέτη υποκρισία.

Είναι το ίδιο είδος όπλων που χρησιμοποίησαν οι ρώσικες ειδικές δυνάμεις τον Οκτώβρη για να εξουδετερώσουν τους Τσετσένους αντάρτες που είχαν καταλάβει ένα θέατρο στη Μόσχα. Τότε ο Πούτιν είχε δηλώσει ότι πρόκειται για ένα οπιούχο "μηθανατηφόρο" αέριο. Μαζί με τους Τσετσένους αντάρτες πέθαναν και εκατοντάδες όμηροι.

Βόμβες για τους φτωχούς, δολάρια για τους εφοπλιστές

«Οι ελληνικές μπίζνες του πολέμου» ήταν ο τίτλος ενός ολοσέλιδου άρθρου στο Βήμα της Κυριακής 16 Φλεβάρη. Τη προηγούμενη μέρα εκατομμύρια άνθρωποι διαδήλωσαν σε κάθε γωνιά του πλανήτη ενάντια στο πόλεμο του Μπους. Αλλά οι έλληνες εφοπλιστές έχουν ριχτεί σαν τα όρνια να κερδίσουν χρυσάφι από το αίμα που θα χυθεί.

Ο όμιλος επιχειρήσεων του Δ. Μελισανίδη κέρδισε το διαγωνισμό για τον εφοδιασμό με καύσιμα του αμερικάνικου στόλου. Η εταιρία του ομίλου που ανέλαβε αυτό το θεάρεστο έργο είναι η Aegean Marine Petroleum. Το άμεσο κέρδος για τον Μελισανίδη είναι 15 εκατομμύρια δολάρια. Και αυτά είναι η αρχή. Η συμφωνία είναι εξάμηνης διάρκειας και «δημιουργεί τη βάση για μια μακροπρόθεσμη συμφωνία». Με όφελος δεκάδες εκατομμύρια δολάρια, σημειώνει το άρθρο.

Και φυσικά ο Μελισανίδης έρχεται δεύτερος. Πριν από τον Μελισανίδη αυτό το «χρίσμα» το πήρε ο όμιλος Βαρδινογιάννη μέσω της θυγατρικής Sekavin. Πόσο δίκιο είχαν οι σύντροφοι στην Ελλάδα όταν φωνάζανε στις 15 Φλεβάρη το σύνθημα «Πίσω οι φρεγάτες στο λιμάνι εμείς δεν πολεμάμε για τον Βαρδινογιάννη».

Οι αντιρατσιστικές διακηρύξεις να γίνουν έργα

Τις τελευταίες εβδομάδες η αστυνομία επιδόθηκε σε μαζικές επιχειρήσεις «σκούπας», κατά τις οποίες συνέλαβε και οδήγησε στα δικαστήρια εκατοντάδες ξένους εργάτες που ήρθαν στην Κύπρο σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν και ένας Παλαιστίνιος φοιτητής, τον οποίο η αστυνομία έκρινε ότι ήταν «παράνομα» στο νησί και έπρεπε να «επαναπροωθηθεί» πίσω στην χώρα του, επειδή η φοιτητική του άδεια είχε λήξει πριν από ένα μήνα!

Οι εξορμήσεις αυτές της αστυνομίας απετέλεσαν μια από τις τελευταίες πολιτικές πράξεις της απερχόμενης κυβέρνησης Κληρίδη. Μέχρι και τις τελευταίες τις ώρες η κυβέρνηση ήταν συνεπής στην ρατσιστική πολιτική που ακολουθούσε όλα αυτά τα χρόνια. Μια πολιτική που καλιεργούσε και έδεινε υπόσταση στα επιχειρήματα ότι για την ανεργία και την εγκληματικότητα ευθύνονται οι ξένοι εργάτες. Μια συνειδητή πολιτική που στόχο είχε την παραπλάνηση του κόσμου από τις πραγματικές αιτίες.

Οι πραγματικές αιτίες για την μείωση του βιοτικού επιπέδου των Κυπρίων δεν ήταν η «όλο και αυξανόμενη άφιξη των ξένων εργατών στην χώρα», αλλά η νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης του Συναγερμού. Ήταν οι ιδιωτικοποιήσεις υπηρεσιών του δημοσίου, η άρνηση της κυβέρνησης να κτίσει σχολεία και να προσλάβει νέους δάσκαλους και καθηγητές την στιγμή που τα σχολεία εχουν τάξεις των 30 μαθητών ενω μαθήματα γίνονονται σε μερικές περιπτώσεις και σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους που ήταν τουαλέτες! Ήταν η άρνησή της να προσλάβει ιατρικό προσωπικό το οποίο χρειάζεται στα νοσοκομεία μας, με αποτέλεσμα νέοι κύπριοι επιστήμονες να καταφεύγουν στο εξωτερικό. Ήταν ακόμη και οι πλάτες που έκαναν στους ξενοδόχους όταν έσπαζαν τις συλλογικές συμβάσεις και απόλυαν κόσμο για να εφαρμόσουν τις υπεργολαβίες. Ήταν ακόμη το σκάνδαλο με το χρηματιστήριο, που άφησε ένα μεγάλο ποσοστό του κόσμου καταχρεωμένο! Όλα αυτά η κυβέρνηση προσπαθούσε να τα κρύψει με το να στρέψει τον θυμό του κόσμου προς τους ξένους εργάτες.

Πολλές φορές έχουμε γράψει τους λόγους που σπρώχνουν χιλιάδες απελπισμένους εργάτες να εγκαταλείψουν τις χώρες τους και να αναζητήσουν ένα καλύτερο αύριο μακριά από τις οικογένειες τους. Είναι οι άδικοι πόλεμοι και τα βρώμικα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Είναι οι δικτατορίες και τα αιματοβαμμένα καθεστώτα που στηρίζουν οι μεγάλοι της γης. Όμως σε αυτά τα βρώμικα σχέδια είχε συμμετοχή και η μέχρι πρότινος δική μας κυβέρνηση. Με την συνεργασία με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, με τις διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές για να πραγματοποιούν τις δολοφονικές επιθέσεις τους στους γειτονικούς λαούς! Και μετά μάς παρουσιαζόταν σαν η αθώα περιστερά που φορτώθηκε όλο το βάρος της παγκόσμιας μετανάστευσης! Να θυμηθούμε τις συχνές κινδυνολογίες του κ. Κόση για τις εκατοντάδες των χιλιάδων «παράνομων» που περιμένουν να κατακλύσουν την μικρή μας Κύπρο. Αυτό που κατέκλυσε τελικά το νησί ήταν η μιζέρια που προκάλεσε η συντηρητική κυβέρνηση του Συναργεμού.

Ο Τάσσος. Παπαδόπουλος με την επινίκια ομιλία του υποσχέθηκε μια πολιτεία χωρίς ρατσιστικούς αποκλεισμούς. Η νέα κυβέρνηση οφείλει να σταματήσει τα ρατσιστικά πογκρόμ ενάντια στους ξένους που ξεκίνησε ο Κληρίδης και να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους που φεύγουν από τις χώρες τους πολλές φορές και με κίνδυνο την ίδια τους την ζωή για να σωθούν. Ο νέος υπουργός εσσωτερικών Ανδρέας Χρίστου προέρχεται απο το Ακέλ και έχει πολλές φορές στο παρελθόν μιλήσει ενάντια στο ρατσισμό. Αυτή είναι η ώρα οι διακηρύξεις να γίνουν έργα.

Όμως δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε στην καλή θέληση του οποιουδήποτε βρίσκεται στην εξουσία. Χρειάζεται να εκδηλωθεί έμπρακτα η συμπαράσταση του κόσμου στους μετανάστες είτε οικονομικούς είτε πολιτικούς. Χρειάζονται εκδηλώσεις συμπαράστασης ακόμη και έξω από το προεδρικό για να βεβαιωθούμε ότι τόσο το δικό τους μέλλον, όσο και το δικό μας θα είναι καλύτερο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Κύπρος: ο καλήτερος τόπος να ζείς ... αν είσαι πλούσιος

Σε τηλεοπτική συνέντευξη μετά την ήττα των προεδρικών εκλογών ο Γιώργος Βασιλείου ρωτήθηκε αν θα ενδιαφέρονταν για τη θέση του επίτροπου της Ευρωπαϊκής Ενωσης μετά την οριστική ένταξη της Κύπρου. Η απάντηση του ήταν ότι δεν ενδιαφέρεται γιατί δεν θα ήθελε σε αυτή την ηλικία (έχει περάσει το όριο συνταξιοδότησης) να μετακομίσει στις Βρυξέλλες που είναι η έδρα της Ε.Ε. και ότι «η Κύπρος είναι το καλήτερο μέρος για να ζεί κανείς».

Εχει δίκαιο βεβαια ο κύριος Βασιλείου αν αυτός ο «κανείς» έχει τα εισοδήματα του κυρίου Βασιλείου, τους πύργους του και τα εξοχικά του σαν το μικρο παλάτι που έχει στην Ακτή του κυβερνήτη. Τότε δεν έχει κανένα πρόβλημα και μπορεί να πετάγεται και τα Σαββατοκυρίακα στη Βιέννη ή στη Ρώμη να παρακολουθεί Οπερα όπως εξομολογήθηκε ο Γίωργος ότι κανει συχνά με την Αντρούλα αφού τους αρέσει πολύ η Οπερα.

Αν όμως ο «κανείς» ανήκει στην μη προνομιούχα τάξη των πλουσίων και ιδιαίτερα αν βρίσκεται ανάμεσα στις 70,000 άτομα που ζούν κάτω απο το όριο της φτώχειας, όπου βρίσκονται οι περισσότεροι συνταξιούχοι της ηλικίας του κυρίου Βασιλείου τότε δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία αν ζούν στη Κύπρο, την Ελλάδα ή οπουδήποτε αλλού.

ΔΙΕΘΝΗ

Ο Μπους σκόνταψε στη Τουρκία

Ανταπόκριση από την Αγκυρα

Η αναπάντεχη άρνηση του τουρκικού κοινοβουλίου να επιτρέψει τη χρήση της χώρας από τις ΗΠΑ σαν βάση για να εξαπολύσουν επίθεση στο Ιράκ είναι μια εκπληκτική επιτυχία του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος.

Την ίδια στιγμή που οι βουλευτές έκαναν μυστική συνεδρίαση για να συζητήσουν τη συμφωνία ανάμεσα στην αμερικάνικη και την τούρκικη κυβέρνηση, 100.000 άνθρωποι έκαναν πορεία στην Αγκυρα. Η διαδήλωση ήταν πολύ μεγαλύτερη από τις προβλέψεις των οργανωτών. Ενας από τους παράγοντες που βοήθησαν ήταν ότι η ψηφοφορία στη βουλή είχε αναβληθεί ήδη μια φορά. Αρκετοί από τους βουλευτές του κυβερνώντος ισλαμικού κόμματος ΑΚΡ δεν είχαν πειστεί να ψηφίσουν Ναι. Και το γεγονός ότι το βασικό κόμμα της αντιπολίτευσης, το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα αντιτάχθηκε κι αυτό στην πρόταση των Αμερικάνων ανέβασε κι άλλο την αυτοπεποίθηση του κινήματος.

Δεκάδες χιλιάδες ξεκίνησαν από κάθε γωνιά της Τουρκίας με λεωφορεία και τρένα με την αίσθηση ότι αυτή τη φορά μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα, ότι η κυβέρνηση ταλαντευόταν και μια δυνατή πίεση μπορεί να αλλάξει την πορεία των γεγονότων. Ηταν φοβερή αίσθηση. Η συμμετοχή ήταν εντυπωσιακή. Πρώτη φορά σε αντιπολεμική διαδήλωση στην Τουρκία υπήρχε τόσο μεγάλη συμμετοχή από συνδικάτα εργατών και υπαλλήλων.

Η πορεία οργανώθηκε από τα συνδικάτα μαζί με τις τοπικές αντιπολεμικές πλατφόρμες της Ισταμπούλ και της Αγκυρας. Οι διαδηλωτές ακόμη ξεκινούσαν από το αρχικό σημείο συγκέντρωσης, ώρες αφού η κεφαλή της πορείας έφτασε στην πλατεία Σίχιε. Οι μεγάλες αντιπροσωπείες των συνδικάτων, ακόμη και αυτών που έχουν δεξιές ηγεσίες ήταν αξιοπρόσεκτες. Το ίδιο πρωί ένα αντιπολεμικό κείμενο με ένα εκατομμύριο υπογραφές είχε παρουσιαστεί στο κοινοβούλιο. Είχε οργανωθεί από τον Συντονισμό Οχι πόλεμο στο Ιράκ.

Το κοινοβούλιο έκανε κλειστή σύνοδο. Ολοι ξέρουν ότι με 94% του πληθυσμού συνολικά και 97% αυτών που ψήφισαν το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ ενάντια στον πόλεμο, κανένας βουλευτής δεν θα τολμούσε να μιλήσει ή να ψηφίσει υπέρ του πολέμου σε ανοιχτή διαδικασία.

Το ψήφισμα υπέρ του πολέμου πήρε τελικά 264 ψήφους, 251 ψήφισαν κατά και 19 απείχαν. Το ψήφισμα χρειαζόταν σύμφωνα με το νόμο όμως περισσότερο από 50% υπέρ. Κι έτσι δεν πέρασε για 6 ψήφους. Σχεδόν ένα τρίτο των βουλευτών του ΑΚΡ ψήφισαν μαζί με τους βουλευτές του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος.

Απο την αντιπολεμική διαδήλωση της 1ης του Μάρτη

Πορεία

Τα νέα της ψηφοφορίας μαθεύτηκαν αφού η διαδήλωση είχε διαλυθεί. Τα πρώτα νέα που είχαν μαθευτεί ήταν ότι το ψήφισμα είχε περάσει με 13 ψήφους διαφορά και είχε δημιουργήσει θυμό και απογοήτευση. Οταν ακούσαμε ότι τελικά το ψήφισμα απορρίφθηκε πολλοί από όσους παραμένανε στην Αγκυρα ξαναξεχύθηκαν στους δρόμους. Μια ομάδα συνδικαλιστών και αντιπολεμικών ακτιβιστών που είχαν προσπαθήσει και απέτυχαν να μείνουν στην πλατεία και μετά το τέλος της πορείας, έκαναν πορεία γύρω από το κέντρο της πόλης. Συγκεντρώθηκαν ξανά για διαδήλωση στην λεωφόρο Γιουκσέλ στο κέντρο της Αγκυρας. Εκαναν ομιλίες ο Σαμί Εβρέν, ηγέτης της KESK (βασικού συνδικάτου των δημοσίων υπαλλήλων) και ο Αμπτουραχμάν Ντιλιπάκ, γνωστός ισλαμιστής δημοσιογράφος και ακτιβιστής κατά του πολέμου.

Ενα ζωντανό πλήθος πολλών χιλιάδων φώναζε "Τώρα κατεδαφίστε το Ιντσιρλίκ και κάντε το γήπεδο ποδοσφαίρου" Το Ιντσιρλίκ είναι η μεγάλη στρατιωτική βάση στη νοτιοανατολική Τουρκία. Ενα άλλο σύνθημα ήταν "Ταγίπ - γλόμπος" συνδυασμένο με την κίνηση του χεριού σαν να ξεβιδώνει δίπλα στο κεφάλι. Το σύμβολο του ΑΚΡ είναι ένας γλόμπος και ο Ταγίπ Ερντογάν είναι ο ηγέτης του.

Μετά την ψηφοφορία ο Ταγίπ Ερντογάν απείλησε τους βουλευτές. "Δεν θα μπορούμε ούτε να πληρώνουμε τους μισθούς σας", είπε θυμίζοντας το πακέτο οικονομικής βοήθειας που προσφέρουν οι ΗΠΑ σε αντάλλαγμα για την υποστήριξη του πολέμου. Το πακέτο αποτελείται από μια σειρά δανείων του ΔΝΤ που θα βάλουν υποθήκη την Τουρκία στο ΔΝΤ για ακόμη μια γενιά. Υπάρχουν ήδη προτάσεις για να τεθεί στη βουλη ένα νέο ψήφισμα που θα επιτρέψει την είσοδο και την ανάπτυξη αμερικανικών στρατευμάτων στην Τουρκία. Ομως, τίποτα δεν αλλάζει το γεγονός ότι το κίνημα στην Τουρκία κέρδισε μια σημαντική νίκη το Σάββατο. Με ένα πολύ ξεκάθαρο τρόπο όλοι είδαν ότι μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά. Ολοι ένιωσαν την κοινοβουλευτική ψήφο του Σαββάτου σαν μια νίκη που είχαμε κερδίσει όλοι μαζί.

Σε όλη την Τουρκία ο κόσμος γιόρταζε το Σάββατο βράδυ. Η χτυπημένη από την κρίση Τουρκία έστειλε ένα σημαντικό μήνυμα στον Μπους και στο καρνέ επιταγών του ΔΝΤ που κρατάει: "Ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα".

Τώρα πρέπει να συνεχίσουμε να χτίσουμε πάνω σ' αυτή την επιτυχία για να προσπαθήσουμε να νικήσουμε και επόμενα ψηφίσματα, να σταματήσουμε τις προετοιμασίες για πόλεμο, είτε αυτός έχει την έγκριση του κοινοβουλίου είτε όχι. Ηδη ένα συνδικάτο, η ΤουμΤις έχει καλέσει για αντιπολεμική απεργιακή δράση. Η νίκη του Σαββάτου θα εμπνεύσει τους πάντες.

Από την εξέγερση κατά του ΔΝΤ στην ανταρσία ενάντια στον πόλεμο

Η τούρκικη οικονομία κατέρρευσε και το νόμισμα έχασε τη μισή του αξία μέσα σε μια νύχτα ακριβώς πριν από δύο χρόνια. Ολοι έγιναν ξαφνικά δυο φορές φτωχότεροι. Εκατομμύρια βίωσαν με τον πιο άμεσο τρόπο τι σημαίνει η συνταγή του ΔΝΤ, το "πρόγραμμα διαρθρωτικών αλλαγών" για τους εργαζόμενους.

Οι επίσημοι του ΔΝΤ διακήρυξαν ότι, μαζί με την Αργεντινή και την Νότια Κορέα, η Τουρκία ήταν η χώρα για την οποία ανησυχούσαν περισσότερο. Η ένωση των εργοδοτών της Τουρκίας, η TUSIAD, προειδοποίησε για τον "κίνδυνο κοινωνικής έκρηξης". Η απάντηση της κυβέρνησης στην οικονομική κατάρρευση ήταν να πάει ξανά στο ΔΝΤ και να εκλιπαρήσει για δισεκατομμύρια δολάρια, σε αντάλλαγμα για περισσότερες δόσεις από το ίδιο φάρμακο που οδήγησε στην κατάρρευση.

Το τι άποψη είχε ο κόσμος γι' αυτό ξεκαθαρίστηκε στις επόμενες εκλογές, τον περασμένο Νοέμβρη. Η κυβέρνηση ήταν συνασπισμός τριών κομμάτων. Και τα τρία καταβαραθρώθηκαν. Απέτυχαν να φτάσουν το όριο του 10% που χρειάζεται για να μπουν στο κοινοβούλιο. Το μεγαλύτερο από τα τρία, είδε τις ψήφους του να καταρρέουν από 22% σε λίγο πάνω από 1%. Ενα από τα συνθήματα της αριστεράς "Καμιά ψήφο στα κόμματα του ΔΝΤ" είχε γίνει σχεδόν απόλυτη πραγματικότητα.

Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ), ένα μετριοπαθές ισλαμικό κόμμα που προσπαθεί να αναπροσαρμόσει τον εαυτό του στα πρότυπα της Ευρωπαϊκής Χριστιανοδημοκρατίας, κέρδισε θριαμβευτικά. Ηταν ξεκάθαρο ότι αιτία δεν ήταν το ισλαμικό πιστεύω του, αλλά ότι είχε κατοχυρωθεί ως αντι-ΔΝΤ και γενικότερα ενάντια στο κατεστημένο.

Η βάση του ΑΚΡ, όπως πρακτικά κάθε κόμματος στην Τουρκία, είναι ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ και ακόμη πιο έντονα είναι ενάντια στην εμπλοκή της Τουρκίας σε μια τέτοια επίθεση. Αλλά η οικονομία της Τουρκίας επιβίωσε μόνο λόγω των δανείων του ΔΝΤ τα τελευταία δύο χρόνια. Αυτό είναι το χαρτί που παίζουν οι ΗΠΑ για να βάλουν την κυβέρνηση κάτω απο τρομακτική πίεση και να επιτραπεί σε 80-90.000 αμερικανούς στρατιώτες να φτάσουν στις βάσεις στη νοτιοανατολική Τουρκία. Ο οικονομικός και ο στρατιωτικός βραχίονας της αμερικανικής εξουσίας λειτουργούν σα ζευγάρι.

Είναι σημαντικό για τη στρατηγική των ΗΠΑ που κινείται προς χερσαία επέμβαση να μπει ο στρατός στην Τουρκία. Αλλά η κυβέρνηση ξέρει ότι να το επιτρέψει σημαίνει το τέλος της υψηλής της δημοτικότητας και ίσως της ευκαιρίας να επανεκλεγεί.

Οι τούρκικες κυβερνήσεις δεν φημίζονται για τις αντιρρήσεις τους προς την Ουάσιγκτον. Ομως η κυβέρνηση ΑΚΡ σέρνει τα πόδια της εδώ και μήνες. Αρχικά διακήρυξαν ότι θα περίμεναν την αναφορά των επιθεωρητών του ΟΗΕ στα τέλη Γενάρη. Μετά είπαν ότι έπρεπε να περάσει ψηφοφορία από το κοινοβούλιο. Επειτα καθυστερούσαν τη διεξαγωγή της ψηφοφορίας. Τελικά, το περασμένο Σάββατο το κοινοβούλιο ψήφισε και απέρριψε τη συμφωνία της κυβέρνησης με τις ΗΠΑ.

Το μαζικό κίνημα έχει δημιουργήσει τεράστιες εντάσεις μέσα στο ΑΚΡ. Η ηγεσία του βρίσκεται στην κυβέρνηση, ενώ οι ακτιβιστές του συμμετέχουν στην αντιπολεμική καμπάνια δίπλα δίπλα με σοσιαλιστές και συνδικαλιστές στο μεγαλύτερο κίνημα στην Τουρκία εδώ και μια γενιά.

Οποια απόφαση κι αν πάρει τελικά το κοινοβούλιο, η πολιτική κρίση σίγουρα θα βαθύνει. Και μπορεί και να εκραγεί αν οι ΗΠΑ -μέσω του ΔΝΤ- αποφασίσουν να τιμωρήσουν την Τουρκία απαιτώντας υψηλότερη επιστροφή των τόκων.

Τι θα γίνουν οι Κούρδοι;

Αν η Τουρκία επιτρέψει στα αμερικανικά στρατεύματα να χρησιμοποιήσουν τις στρατιωτικές βάσεις στις περιοχές που συνορεύουν με το Ιράκ, δεν θα είναι μόνο για τα λεφτά του ΔΝΤ. Η τουρκική κυβέρνηση θέλει να έχει λόγο στο τι θα συμβεί στο Βόρειο Ιράκ. Θα κάνει τα πάντα για να αποτρέψει τη δημιουργία ανεξάρτητου κουρδικού κράτους. Εχει αναφερθεί ότι ο Μπους έχει υποσχεθεί στην Τουρκία ότι κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί.

Ομως, η Τουρκία θέλει να το σιγουρέψει. Λίγοι αμφιβάλλουν για το ότι όταν ο πόλεμος ξεκινήσει, τουρκικά στρατεύματα θα εισβάλουν στις κουρδικές περιοχές του Ιράκ. Ο τούρκικος στρατός έχει συγκεντρωθεί στην περιοχή και άγνωστος αριθμός βρίσκεται ήδη σε ιρακινό έδαφος. Ακόμη κι αν κάποιος σκεφτεί ότι ο Μπους και ο Μπλερ έχουν το παραμικρό ενδιαφέρον για τον Κούρδικο λαό, δεν υπάρχει περίπτωση οι Κούρδοι να κερδίσουν οτιδήποτε από μια στρατιωτική επιχείρηση στην οποία η Τουρκία είναι βασικός πρωταγωνιστής.

Οι Κούρδοι της Τουρκίας το ξέρουν καλά. Θα θέλανε να δουν να πέφτει ο Σαντάμ, αλλά δεν έχουν αυταπάτες ότι θα χαριστεί στους ίδιους κάτι από μια συμμαχία Μπους, Μπλερ και Τουρκίας. Ξέρουν, από πικρή εμπειρία, ότι ο Μπους και ο Μπλερ δεν έχουν χύσει ούτε ένα δάκρυ για τη συμπεριφορά της Τουρκίας απέναντι στους Κούρδους. Γιατί; Γιατί η Τουρκία είναι σύμμαχος. Ο Σαντάμ δεν είναι. Η ανατροπή του Σαντάμ θα σημάνει κάτι για τους Κούρδους μόνο αν αυτή γίνει από το λαό του Ιράκ, όχι από τις αμερικάνικες βόμβες.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ

Η κραυγή που συγκλονησ

ΛΟΝΔΙΝΟ

ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΓΚ

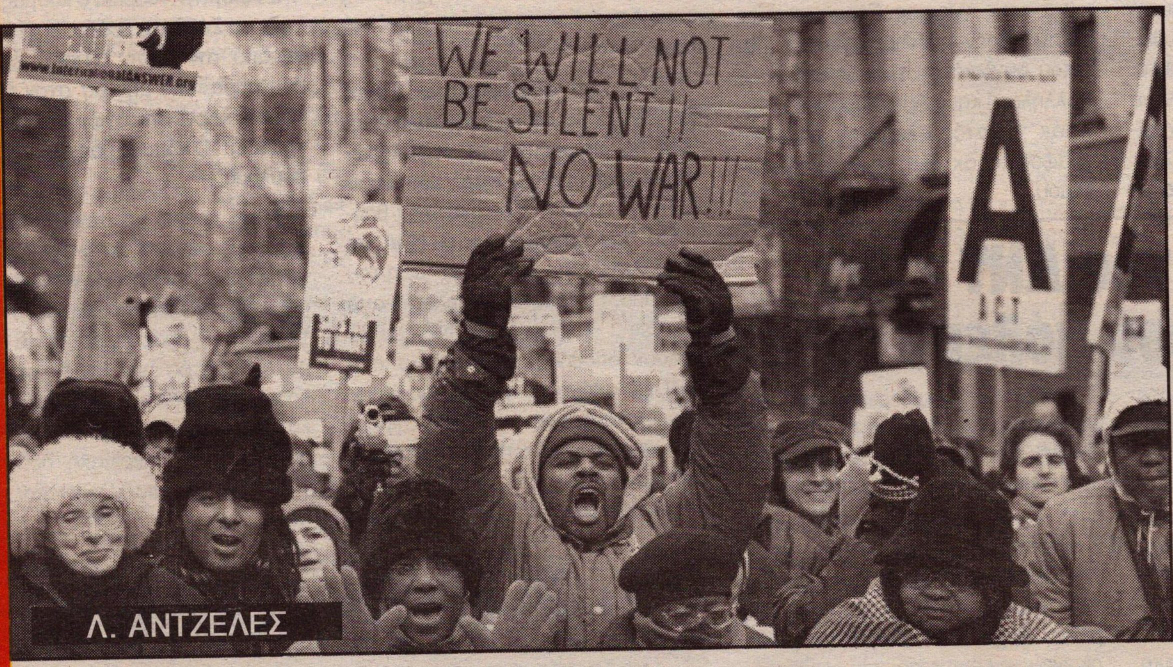

Λ. ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Στις 15 του Φλεβάρη 30 σχεδόν εκατομμύρια διαδηλωτές πραγματοποίησαν την πρώτη παγκόσμια αντιπολεμική διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο των Μπους και Μπλερ στο Ιράκ.

Ηταν η μεγαλήτερη διαδήλωση στην ιστορία που συγκλόνησε ολόκληρο τον κόσμο. Ηταν ένα γεγονός που γέμισε με χαρά και αυτοπεποίθηση τον κάθε ένα που θέλει να παλέψει ενάντια στο σύστημα που γεννά τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς, την φτώχεια και την εξαθλίωση.

Για όσους ρωτούσαν άν μπορούμε να κάνουμε κάτι για να σταματήσουμε τον πόλεμο η απάντηση που δόθηκε στις 15 του Φλεβάρη ήταν ένα συγκλονιστικό ναί.

Αυτό το κίνημα δεν είναι κατι περιστασιακό που εμφανίστηκε απο το πουθενά και που θα εξαφανιστεί ξαφνικά. Ειναι ένα κίνημα που έχει σαν βάση του το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση που ξεκίνησε πριν τρία χρόνια στο Σιάτλ και έκανε το γύρο του κόσμου γράφοντας λαμπρές σελίδες αγώνων κάτω απο το σύνθημα «οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη» και «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός», όπως στη Πράγα, το Γκέτεμπόργκ, το Κεμπέκ, τη Γένοβα, τη Βαρκελώνη και τη μεγαλειώδη συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ και την αντιπολεμική διαδήλωση στη Φλωρεντία τον περασμένο Νιόβρη.

Απο την πρώτη στιγμή αυτό το κίνημα έβαλε στο κέντρο του την πάλη ενάντια στον πόλεμο και έκτισε την ιστορική διαδήλωση της 15ης του Φλεβάρη.

Στον μεγάλο χάρτι με τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις εκείνης της ήμερας υπήρχε και η Κύπρος με την διαδήλωση που έγινε στη βρεττανική βάση της Δεκέλειας απο τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο. Ηταν μια εκπληκτική διαδήλωση με συμμετοχή και τουρκοκυπρίων (γι αυτή υπάρχουν περισσότερα σε άλλες στήλες).

Το αντιπολεμικό κίνημα δεν σταματά

ΔΕΚΕΛΕΙΑ

ΔΕΚΕΛΕΙΑ

Ε ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

σε ολόκληρο τον πλανήτη

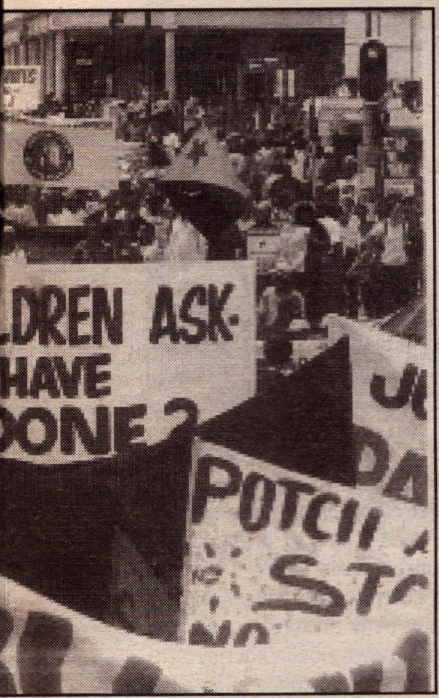

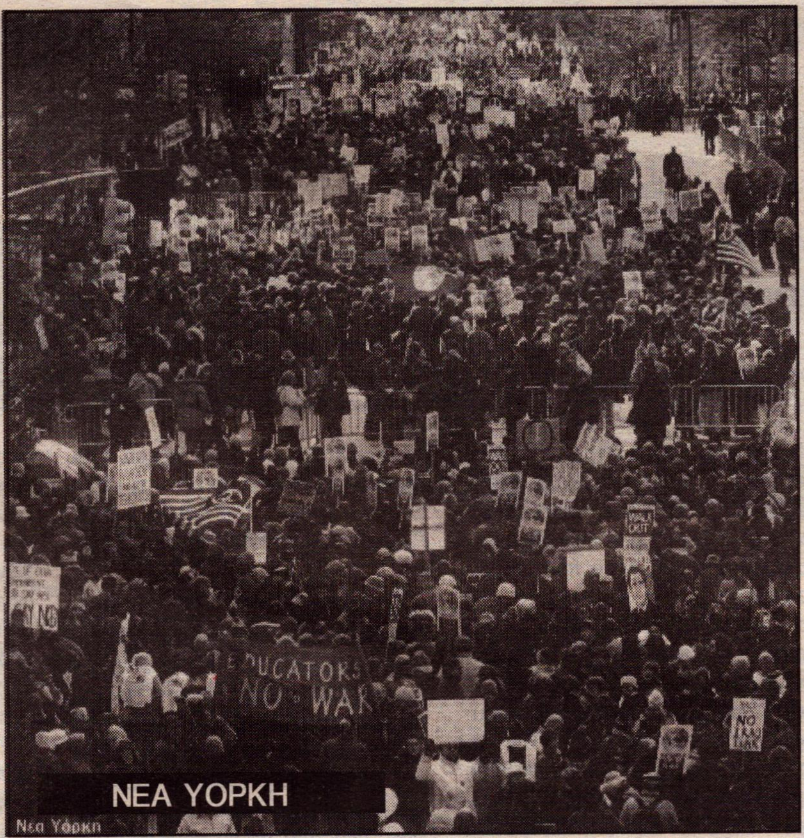

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

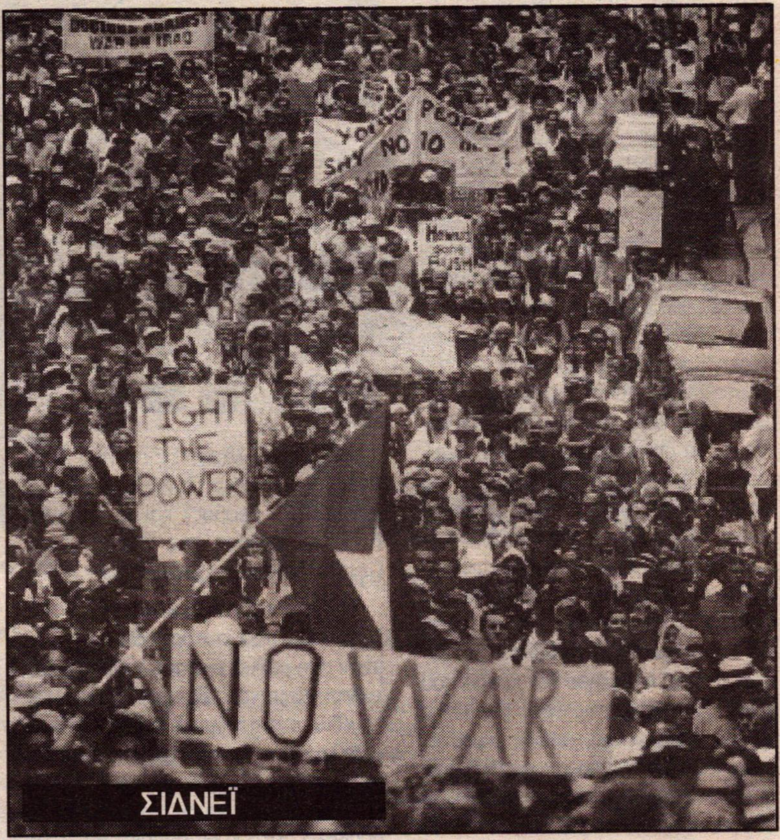

ΣΙΔΝΕΪ

στις 15 του Φλεβάρη. Χρειάζεται να κτίσουμε ακόμη πιο μεγάλες διαδηλώσεις, να οργανώσουμε απεργίες, να μπλοκάρουμε τους δρόμους των ιμπεριαλιστών, να εμποδίσουμε τον ανεφοδιασμό τους μέσα απο τις χώρες μας. Γι αυτό χρειάζεται να δυναμώσουμε ακόμη περισσότερο τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο. Ηδη μια σειρά απο νέες οργανώσεις έχουν προσχωρήσει στη Συμμαχία και εκατοντάδες άλλοι ακτιβιστές. Ο κάθε ένας απο μας μετρά και κάνει τη διαφορά. Όταν κανείς μετρά τα τριάντα εκατομμύρια που μαζεύτηκαν στις 15 του Φλεβάρη ξεκινά απο το 1.. 2 .. και προχωρά στις εκατοντάδες, στις χιλιάδες και τα εκατομμύρια. Η Συμμαχία χρειάζεται τον κάθε ένα που θέλει να παλέψει ενάντια στον πόλεμο, που δεν θέλει να δεί το νησί μας να γίνεται ορμητήριο των ιμπεριαλιστών σε αυτό το βάρβαρο έγκλημα που ετοιμάζουν. Την επόμενη φορά μην περιμένετε να δείτε απο την τηλεόραση τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις, ελάτε να τις κάνουμε.

ΑΘΗΝΑ

ΙΣΤΑΝΜΠΟΥΛ

ΔΕΚΕΛΕΙΑ

Μεγάλη επιτυχία και ιστορικό πολιτικο γεγονός η διαδήλωση στη Δεκέλεια

Το Σάββατο 15 Φλεβάρη στο χάρτη των χωρών στις οποίες έγιναν αντιπολεμικές κινητοποιήσεις μπήκε και η Κύπρος. Η η αντιπολεμική εκδήλωση και πορεία στη βρετανική βάση της Δεκέλειας που οργάνωσε η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο ξεπέρασε και τους πιο αισιόδοξους υπολογισμούς που γίνονταν μέχρι και την προηγούμενη μέρα.

Περισσότεροι από 800 διαδηλωτές από όλες τις ηλικίες, έφτασαν με λεωφορεία και αυτοκίνητα από όλες τις πόλεις γύρω στις 1.00μμ στη στρατιωτική βάση της Δεκέλειας για να διαδηλώσουν ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Στην πλειονότητά τους ελληνοκύπριοι αλλά και τουρκοκύπριοι απο τα γύρο χωριά, παλαιστίνιοι, ιρακινοί, γάλλοι, συγκεντρώθηκαν στον αεροπορικό δίαυλο Κίνγκσφιλντ της βάσης τον οποίο και απέκλεισαν για μια σχεδόν ώρα. Από εκεί οι διαδηλωτές αφού έγραψαν με μεγάλα γράμματα «NO WAR» στο οδόστρωμα του διαύλου πορεύθηκαν προς το μικτό χωριό Πύλα καταλήγοντας στο κέντρο Πηλιεύς. Εκεί έγινε δορυφορική σύνδεση με Ιταλία και Ελλάδα για ζωντανή αναμετάδοση εικόνων από τις μεγαλειώδεις αντιπολεμικές εκδηλώσεις σ' ολόκληρο τον κόσμο που γίνονταν εκείνη την ώρα. Βέβαια ο χώρος αποδείκτηκε μικρός αφού εκτός από τους 150 που χώρεσαν μέσα οι υπόλοιποι έμειναν στο χώρο έξω από το κέντρο.

Στη συγκέντρωση διαβάστηκαν χαιρετισμοί από τη Βρετανία (Συνασπισμός Σταματήστε τον Πόλεμο, τις αντιπολεμικές Συμμαχίες στην Ελλάδα και Τουρκία και από το Λίβανο (Εκστρατεία ενάντια στον Πόλεμο και τη Δικτατορία). Επίσης σύντομους χαιρετισμούς στη συγκέντρωση απηύθυναν εκ μέρους των Οικολόγων ο Γ. Περδίκης, ο Ντίνος Αγιομαμίτης (Εργατική Δημοκρατία), Μαρία Χατζημιχαήλ (Αυτόνομη Παρέμβαση Εκπαιδευτικών), Φίλιππος Παπανικολάου (Πρωτοβουλία Μαθητές ενάντια στον Πόλεμο) ο Ιωσήφ Παγιάτας (Νεοκυπριακός Σύνδεσμος) και η Αντωνία Λύρα εκ μέρους της Ομοσπονδίας Περιβαλλοντικών Οργανώσεων.

Τα πανό και τα πλακάτ, πολλά από τα οποία ήταν αυτοσχέδια, υψώνονταν στο ρυθμό των ταμπούρλων και των συνθημάτων. Τα αυτοκόλλητα με το ίδιο αντιπολεμικό σήμα ένωναν ολόκληρη τη συγκέντρωση συνδέοντάς μας ταυτόχρονα με τις διαδηλώσεις όλου του κόσμου στις οποίες το σύμβολο αυτό κυριαρχούσε σαν ένα νέο σύμβολο ειρήνης. Ήταν μια δυναμική πορεία στην οποία επικρατούσε ατμόσφαιρα πανηγυρική παρόλο το τσουχτερό κρύο και τον παγωμένο αέρα που φυσούσε. Όμως ο καιρός σε καμιά περίπτωση δεν επρόκειτο να σταθεί εμπόδιο. Η Συμμαχία προμηθεύτηκε και νάϋλον αδιάβροχα για κάθε ενδεχόμενο.

Σε ολόκληρη τη διαδρομή των 4 χιλιομέτρων οι διαδηλωτές δεν έπαψαν να φωνάζουν συνθήματα ενάντια στον πόλεμο: «Όχι πόλεμο στο Ιράκ — Λευτεριά στην Παλαιστίνη», «Όχι διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές» και «Μπους-Μπλερ-Σαρόν, φονιάδες των λαών». «One, two, three, four» φώναζαν στα αγγλικά οι τηλεβόες «we don't want your fucking war» - απαντούσαν οι διαδηλωτές. Συνθήματα ακούστηκαν και στα γαλλικά ενάντια στον Μπους, τον Μπλερ και Μπερλουσκόνι από μια ομάδα γάλλων αντιπολεμιστών που ήρθαν με τις σημαίες τους. Το σύνθημα στα τουρκικά «Ιρακτά — Σαβασά Χάϊρ» (όχι πόλεμο στο Ιράκ) φωνάχτηκε δυνατά μόλις η διαδήλωση μπήκε μέσα στην Πύλα ενώ οι κάτοικοι του χωριού, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι μας υποδέχονταν με χειροκροτήματα, μάλιστα κάποιοι ενώθηκαν με την πορεία.

Την εκδήλωση πρόβαλαν ξένα πρακτορεία ενώ ξένες εφημερίδες περιέλαβαν τη διαδήλωση στην Κύπρο στις αναφορές τους για τις κινητοποιήσεις που έγιναν παγκόσμια. Τη διαδήλωση επίσης πρόβαλαν όλα τα τοπικά ραδιοτηλεοπτικά δίκτυα με θετικά σχόλια περιγράφοντάς την σαν την «άξια αντιπροσώπευση της Κύπρου» στην Παγκόσμια αντιπολεμική κινητοποίηση.

Ήταν πράγματι μια εκπληκτική διαδήλωση με μεγάλη συμμετοχή αν σκεφτεί κανείς ότι καλέστηκε από την Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο που δεν στηρίζεται από κανένα από τα μεγάλα κόμματα, ότι έγινε κάτω από βροχή, σε μια μακρινή περιοχή από την πρωτεύουσα και λίγες μόνο ώρες πριν από τις προεδρικές εκλογές. Πολλοί ήταν εκείνοι που την χαρακτήρισαν σαν τη μεγαλύτερη διαδήλωση που οργανώθηκε ποτέ έξω από τα επίσημα κόμματα.

Αυτό όμως δεν ήταν το μόνο ρεκόρ που κατέγραψε αυτή η εκδήλωση, αλλά ήταν και η πρώτη δικοινοτική πολιτική διαδήλωση ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων εδώ και πολλές δεκαετίες. Η εφημερίδα Independent on Sunday στο Λονδίνο την επόμενη μέρα κάνοντας αναφορά στη διαδήλωση στη Δεκέλεια υπογράμμισε το γεγονός ότι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι διαδήλωσαν πλάϊ-πλάϊ για πρώτη φορά. Μπορεί η συμμετοχή των τουρκοκυπρίων να μην ήταν πολύ μεγάλη εξαιτίας των δυσκολιών που υπάρχουν στην επικοινωνία και την επαφή των οργανώσεων και των ακτιβιστών στις δυο πλευρές αλλά είναι σίγουρο ότι η διαδήλωση έστειλε ένα δυνατό αντιπολεμικό και διεθνιστικό μήνυμα προς τα έξω αλλά και μέσα στην ίδια μας τη χώρα.

Ήταν μια πετυχημένη εκδήλωση που γέμισε όλους με αυτοπεποίθηση και διάθεση για να κλιμακώσουμε την αντιπολεμική μας δράση. Πολλές δεκάδες υπόγραψαν τη διακήρυξη της Συμμαχίας και μαζεύτηκαν 180 λίρες από εισφορές. Είναι χαρακτηριστικό πως με το τέλος της εκδήλωσης ο κόσμος ήθελε να μάθει ποιός θα είναι ο επόμενος σταθμός της αντιπολεμικής δράσης και άφηνε τηλέφωνα και e-mail για ενημέρωση.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ

Χαιρετίζουμε την κοινή συγκέντρωση τουρκοκύπριων και ελληνοκύπριων αγωνιστών της ειρήνης μέσα στις βρετανικές βάσεις της Δεκέλειας,σε ένα από τα ορμητήρια της ιμπεριαλιστικής επέμβασης των ΗΠΑ κατά του Ιράκ.

Ολοι μαζί, από το Λονδίνο μέχρι μέχρι το Σίδνευ, απο την Ν.Υόρκη μέχρι το Κάϊρο, από τη Ραμάλα μέχρι την Μόσχα, ξεσηκωθήκαμε για να σταματήσουμε τον βρόμικο πόλεμο του Μπούς. Ενα πόλεμο για τα πετρέλαια μιας χούφτας δυσεκατομμυριούχων, για την στρατηγική κυριαρχία των ΗΠΑ στον Πλανήτη μας.

Μόνο με την κλιμάκωση της παγκόσμιας αντιπολεμικής δράσης θα τους σταματήσουμε, θα σώσουμε τις εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά και αμάχους απο τις βόμβες των γερακιών του Πενταγώνου.

Η νίκη του κινήματος μας ανοίγει τον δρόμο για ένα άλλο κόσμο απαλλαγμένο απο τους εφιάλτες του πολέμου, της προσφυγιάς, της φτώχειας.

Θα συνεχίσουμε μέχρι να σταματήσουμε την πολεμοκάπηλη εκστρατεία του Μπούς με η χωρίς την στήριξη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ!

Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο. Ελλάδα

Τους πιο θερμούς μας χαιρετισμούς σ' αυτή την ιστορική μέρα. Ήδη 200.000 έχουν διαδηλώσει στη Μελβούρνη. Εμείς αναμένουμε 20 με 30 εκατομμύρια άνθρωποι ότι θα διαδηλώσουν παγκόσμια στη μεγαλύτερη αντιπολεμική κινητοποίηση που έγινε ποτέ. Περιμένουμε ότι στο Λονδίνο θα έχουμε τη μεγαλύτερη πορεία που έγινε μέχρι σήμερα με 1 εκατομμύριο διαδηλωτές και άλλους 50.000 στη Γλασκώβη έξω απο το συνέδρειο του Εργατικού Κόμματος.

Η διαδήλωσή σας στις Βρετανικές βάσεις αποτελεί έμπνευση, ακόμα περισσότερο επειδή Ε/κ και Τ/κ πρόκειται να είναι μαζί. Στεκόμαστε αλλέγγυοι μαζί σας και σας ευχόμαστε καλή επιτυχία: Έχουμε να σταματήσουμε έναν πόλεμο και να κερδίσουμε έναν ολόκληρο κόσμο.

Λίντζεϋ Τζέρμαν - Συνασπισμός ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, - Βρετανία

Θερμούς χαιρετισμούς σε όλο τον κόσμο που βρίσκεται στους δρόμους φωνάζοντας «Όχι πόλεμο στο Ιράκ».

Εμείς στην Τουρκία γνωρίζουμε πως αυτός ο πόλεμος δεν στρέφεται μόνο ενάντια στο Ιράκ αλλά στρέφεται την ίδια στιγμή και ενάντια στους λαούς της γης και ειδικά αυτής της περιοχής.

Στην Τουρκία πάνω από το 80% του κόσμου τάσσεται ενάντια στον πόλεμο. Εμείς διαδηλώνουμε ενάντια στον πόλεμο σε όλες τις πόλεις της Τουρκίας επειδή γνωρίζουμε τι καταστροφή πρόκειται να φέρει αυτός ο πόλεμος κι επειδή ξέρουμε πως μπορούμε να τον σταματήσουμε.

Βρισκόμαστε στο πλευρό σας αυτές τις ώρες όπως πιστεύουμε και οι Τουρκοκύπριοι στο βορρά που ίσως να μη μπορέσουν να συνδεθούν μαζί σας σήμερα.

Στηρίζουμε την αδελφοσύνη ανάμεσα στους Τούρκους, τους Άραβες, τους Έλληνες και τους Κούρδους ενάντια σ' αυτό τον πόλεμο. Ενωμένοι όλοι μπορούμε να σταματήσουμε αυτό τον βάρβαρο πόλεμο.

Αντιπολεμική Πλατφόρμα - Τουρκία

Αυτό που συμβαίνει στις μερες μας είναι ακόμα μια επιθεση τρόμου ενάντια στο λαο του Ιρακ και εναντια σε ολοκληρη την ανθρωποτητα κατω απο την ηγεσια της αυτοκρατοριας των ΗΠΑ και συνεταίρων τους, ιδιαίτερα τη Βρετανια και την Ιταλία.

Ωστόσο γνωρίζουμε όλοι πως αυτος ο πολεμος δεν γίνεται για τη δημοκρατια, ουτε επειδη το επιθυμει η διεθνης κοινοτητα. Το ψηφισμα 1441 των ΗΕ δεν ηταν τιποτε άλλο παρά η κήρυξη του πολεμου με την έγκριση της Συρίας, Γαλλίας, Κίνας και της Ρωσίας.

Αυτός ο πολεμος είναι απλά το άλλο προσωπο του παγκόσμιου συστηματος που στηρίζεται στις αρχές της καταστολης και της καταπίεσης. Ενα σύστημα που ηγείται ο Μπους και η συμμορία του που μετατρέπουν τον κόσμο σ' ενα θεατρο πολεμων, φτωχειας και σφαγών.

Καθως οι πολεμικές προετοιμασίες κλιμακωνονται βλέπουμε τα αραβικά καθεστώτα να παρακολουθούν και να είναι συνέταιροι σε μια ακομη σφαγή πάνω στον ιρακινό λαό μετά τις σφαγες των Παλαιστινίων που τις παρακολούθησαν απαθείς.

Απο τη Συρία και το Λίβανο, την Ιορδανία και από τον Αραβικό Κόλπο, στην Αίγυπτο και το Μαρόκο, αυτά τα καθεστώτα καταπιεζουν τους πολίτες τους και τους διαδηλωτές που εναντιώνονται στον πόλεμο.

Η αντίστασή μας απέναντι σ' αυτο τον πόλεμο ξεκινα σπαζοντας τη στρατιωτική και οικονομική ζώνη που μας κρατά δεμένους καθημερινά σ' αυτά τα δικτατορικά καθεστώτα. Η αντίστασή μας είναι παγκόσμια, από την Κορέα στη Γερμανία και Βρετανία, τη Βραζιλία, την Παλαιστίνη, την Κύπρο, το Λίβανο και την Αίγυπτο όπου εκατομμύρια άνθρωποι σηκώνουν το κεφάλι για να φωνάξου όχι στον πόλεμο όχι στη δικτατορία.

Απαιτούμε το δικαίωμα να αποφασίζουμε οι ίδιοι τις τυχες μας, απαιτούμε σεβασμό των δικαιωμάτων των καταπιεσμένων και γνωρίζουμε πως σύμμαχοί μας σ' αυτή την αντίσταση και για να επιφέρουμε ριζικές αλλαγές δεν είναι οι αραβικες άρχουσες τάξεις αλλά το παγκόσμιο κίνημα. Το εγχείρημα μπορεί να ειναι δύσκολο όμως πρέπει να το κάνουμε.

Εκστρατεία ενάντια στον Πόλεμο και τη Δικτατορία — Λίβανος

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

Η Διεθνής Αντιπολεμική Διάσκεψη του Λονδίνου

Το Σάββατο 1η Μάρτη έγινε στο Λονδίνο διεθνής συνάντηση των αντιπολεμικών κινημάτων με στόχο τον συντονισμό σε παγκόσμια κλίμακα της αντιπολεμικής δράσης. Οι 150 αντιπρόσωποι των αντιπολεμικών κινημάτων από 26 χώρες, από την Κόστα Ρίκα και την Κορέα κι από τον Καναδά μέχρι την Τουρκία, συναντήθηκαν για να συζητήσουν τις επόμενες μάχες της αντιπολεμικής δράσης. Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο εκπροσωπήθηκε σε αυτή τη συνάντηση από τετραμελή αντιπροσωπεία.

Ο χαιρετισμός του αμερικανού εκπρόσωπου της αντιπολεμικής οργάνωσης ANSWER που διοργάνωσε τις διαδηλώσεις στις 15 Φλεβάρη στις ΗΠΑ, ενθουσίασε τους σύνεδρους. «*Σας χρειαζόμαστε, σας αγαπάμε και ο αντίκτυπος του κινήματός σας στις ΗΠΑ ήταν φανταστικός. Όταν η εφημερίδα Τάιμς της Νέας Υόρκης γράφει σε πρωτοσέλιδο πως υπάρχουν σήμερα δυο υπερδυνάμεις, οι ΗΠΑ και η παγκόσμια κοινή γνώμη, τότε γνωρίζουμε πως έχουμε τη δύναμη*».

Όλοι μίλησαν για την ραγδαία ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος στις χώρες τους. Κοινή διαπίστωση ήταν ότι χρειάζεται να κλιμακώσουμε την αντίστασή μας στον πόλεμο. Μια ιταλίδα σύνεδρος εκφράζοντας το πνεύμα της συνάντησης είπε «Από τώρα και μέχρι τις επόμενες βδομάδες χρειάζονται πάνω σε μόνιμη βάση, καθημερινά αντιπολεμικές κινητοποιήσεις».

Οι προγραμματιζόμνες σε διάφορες χώρες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις ή δραστηριότητες είναι εντυπωσιακές. Ήδη στην Ιταλία οι λιμεργάτες στη Γένοβα και στο Λιβόρνο αποφάσισαν να μη φορτώνουν στρατιωτικές προμήθειες και οι φοιτητές στις ΗΠΑ όπως και σε πολλές άλλες χώρες πραγματοποίησαν κινητοποιήσεις και καταλήψεις στις 5 Μάρτη.

Οι αντιπρόσωποι από την Ελλάδα και το Βέλγιο ανάφεραν ότι τα συνδικάτα στις χώρες τους ήδη προγραμματίζουν πανεθνικές απεργίες ενάντια στον πόλεμο για τις 21 Μάρτη. Η ΓΣΕΕ στην Ελλάδα κάλεσε 4ωρη απεργία εκείνη την ημέρα για να συμπέσει με την διάσκεψη της Ε.Ε. στις Βρυξέλλες.

Η Διάσκεψη του Λονδίνου κήρυξε την 21η Μάρτη σαν παγκόσμια ημέρα αντιπολεμικής δράσης στους χώρους δουλειάς. Καλούνται οι συντεχνίες και οι συνδικαλιστές να οργανώσουν, μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων τους, οποιαδήποτε μορφή αντιπολεμικής δράσης ή δραστηριότητας, από συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, ημίωρες στάσεις εργασίας μέχρι και απεργιακά μέτρα.

Πολλές χώρες πρόκειται να διοργανώσουν διαδηλώσεις στις 8 Μάρτη, τη Διεθνή Μέρα της Γυναίκας. Σε άλλες χώρες προγραμματίζονται διαδηλώσεις στις 15 Μάρτη σε αλληλεγγύη με την μαζική διαδήλωση και περικύκλωση του Λευκού Οίκου στην Ουάσιγκτον την ίδια μέρα.

Η Διάσκεψη μέσα στο κείμενο των αποφάσεων που ενέκρινε προειδοποιεί τους άρχοντες του πολέμου πως εάν επιτεθούν στο Ιράκ θα αντιμετωπίσουν μαζικές παγκόσμιες κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας.

Την ίδια μέρα που θα ξεσπάσει ο πόλεμος καλεί σε μαζικές διαμαρτυρίες στο κέντρο της κάθε πόλης σε όλες τις χώρες. Όπως ανέφερε κι ένας σύνεδρος «την ημέρα που θα ξεσπάσει ο πόλεμος θέλουμε ολόκληρος ο πλανήτης να παραλύσει». Όπου είναι δυνατό ο κόσμος καλείται να σταματήσει οποιαδήποτε δραστηριότητα και να συμμετέχουν στη διαμαρτυρία.

Το Σάββατο που θα ακολουθήσει να γίνουν μαζικές διαδηλώσεις σε όλες τις πρωτεύουσες.

Τέλος στη Διάσκεψη έγινε αναφορά στο ζήτημα των 13 Αιγυπτίων ακτιβιστών που έχουν συλληφθεί και βασανιστεί από την αιγυπτιακή αστυνομία επειδή πήραν μέρος σε αντιπολεμική διαδήλωση στο Κάιρο. Καλούνται οι οργανώσεις και οι ακτιβιστές να στείλουν μηνύματα διαμαρτυρίας στην Αιγυπτιακή κυβέρνηση και πρεσβείες.President Hosni Mubarak, President of the Arab Republic of Egypt

Fax: + 202 390 1998 E-mail: webmaster@presidency.gov.eg

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο στη Κύπρο έχει υιοθετήσει τις αποφάσεις της διάσκεψης του Λονδίνου και έχει αποφασίσει τις εξής εκδηλώσεις:

Σαββατο 8 Μάρτη: καλεί σε μαζική συμμετοχή στην εκδήλωση που οργανώνουν στην Πλατεία Ελευθερίας οι γυναικειες οργανώσεις το Σάββατο 8 Μάρτη, διεθνη ήμερα της γυναίκας.

Σαββατο 15 Μάρτη: Καλεί σε συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας και πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία στις 11:30 π.μ. σε αλληλεγγύη με την εκδήλωση περικύκλωσης του Λευκού Οίκου στην Ουάσιγκτον.

Παρασκευή 21 Μάρτη: Η Συμμαχία κάνει έκληση σε όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων, των φοιτητών, των μαθητών να αναλάβουν όποια δράση μπορούν σε αλληλεγγύη με τις απεργίες και καταλήψεις που ετοιμάζονται εκείνη την ημερα σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, Ιταλία, Ελλάδα, Βέλγιο και άλλες.

Σαββατο 22 Μάρτη: Αποκλεισμός του Αμερικάνικου κατασκοπευτικού σταθμού στην περιοχή Μακεδονίτισας.

Για επικοινωνία με τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο:
Τηλ: Φαίδωνας Βαλιλειάδης 99625620, Εφη Ξάνθου 99879266,
E-mail: stopthewar2@yahoogroups.co.uk

Πως φτασαμε στη διαδηλωση της Δεκέλειας

Απο την αρχή κιόλας που συγκροτήθηκε η Συμμαχία ειχε βάλει σα στόχο την διοργάνωση δικοινοτικής διαδήλωσης στη Δεκέλεια για τις 15 Φλεβάρη, την ημέρα δηλαδή που κήρυξε το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στη Φλωρεντία σα παγκόσμια μέρα αντιπολεμικής δράσης.

Όμως ήταν καθαρό πως η αντιπολεμική διάθεση του κόσμου δεν είναι αρκετό για να μπορέσουμε να φτάσουμε στη Δεκέλεια και μάλιστα με τόση επιτυχία. Χρειάζεται οργάνωση και το χτίσιμο για εκείνο το στόχο. Ξεκινήσαμε σα Συμμαχία να οργανώνουμε Σαββατιατικες αντιπολεμικες εξορμησεις στην Πλατεία αλλά και στις άλλες πόλεις με το μάζεμα υπογραφών, το μοίρασμα ενημερωτικου φυλαδίου και μάζεμα εισφορών.

Η πρώτη τέτοια εξόρμηση στις 18/1 ήτανε μια πραγματική επιτυχία. Τα 150 άτομα που συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Ελευθερίας μετάτρεψαν κυριολεκτικά την εξόρμηση σ' ενα αντιπολεμικό χάπενινγκ με μουσική και τραγούδια και που ολοκληρωθηκε με συμβολική πορεία στη Λεωφόρο Μακαρείου. Ήταν μια εκδήλωση που απογείωσε όλους μέσα στη Συμμαχία και μας γέμισε με ενθουσιασμό για να σπρωξουμε πάρα πέρα. Η οικονομική εξόρμηση επίσης μας επέτρεψε να βγάλουμε ενημερωτικά φυλάδια, αυτοκόλλητα, αφίσες κλπ. Ο επόμενος σταθμος ήτανε η 1η Φεβρουαρίου: πάνω από 250 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Ελευθερίας και πορεύθηκαν στη συνέχεια στην Αμερικανική πρεσβεία. Πήραν μέρος και Ιρακινοί και οι Παλαιστίνιοι που μπήκαν μάλιστα επί κεφαλής της διαδήλωσης κρατώντας το μεγάλο πανό της Συμμαχίας. Στην επιστροφή η πορεία αυθόρμητα αποφάσισε να περάσει κι από την Ισραηλινή πρεσβεία.

Η επιτυχία αυτών των εκδηλώσεων συνεχίστηκε με την διοργάνωση ανοιχτής συζητήσης με θέμα «Πως σταματάμε τον πόλεμο» προσκαλώντας ομιλητές από την ελληνική Συμμαχία και την Αντιπολεμική Πλατφόρμα στην Τουρκία. . Παρόλο που τα έξοδα δεν ήτανε λίγα για τους ομιλητές εν τούτοις σα Συμμαχία θεωρήσαμε πως η συνδεση με το παγόσμιο αντιπολεμικό κίνημα αλλά και της περιοχής ήταν πολύ σημαντικό για όλους. Ήταν μια ζωντανή εκδήλωση που παρακολούθησαν 100 περίπου άτομα και που δήλωσαν τη δέσμευσή τους στο να συμβάλει ο καθένας ώστε η διαδήλωση στις βάσεις να αποτελέσει ένα μεγάλο σταθμό στην αντιπολεμική δράση της Συμμαχίας.

Όλες αυτές οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις και εξορμήσεις λειτούργησαν σαν εφαλτήριο για να μπορέσουμε τελικά να έχουμε μια διαδήλωση στη Δεκέλεια όπου η επιτυχία της ξεπέρασε κάθε μας προσδοκία.

Η πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία την 1η του Φλεβάρη. Κάθε εκδήλωση της Συμμαχίας προετοίμαζε την επόμενη.

Μερικά σχόλια απο τον διεθνη τύπο για τη παγκόσμια διαδήλωση στις 15 Φλεβάρη

Οιαντιπολεμικές διαδηλώσεις που εγιναν το Σάββατο 15 Φεβρουαρίου ήταν ένα γεγονός που συγκλόνισε ολόκληρο τον κόσμο.Ηταν ένα ιστορικό γεγονός που σίγουρα σημαδεύει την εποχή μας. Ορισμένοι μάλιστα, όπως τον βετεράνο βουλευτή του Εργατικού Κόμματος Τόνι Μπεν, μίλησαν για την ίδρυση ενός «νέου παγκόσμιου πολιτικού κινήματος». Ένα κίνημα που ακόμα και οι μεγάλες αστικές εφημερίδες και έντυπα των καπιταλιστών υποχρεώθηκαν να εξαγγείλουν την εμφάνισή του.

«*Μια νέα δυναμη έκανε την εμφάνισή της στους δρόμους... Μια μεγάλη γκάμα ηλικιών, φυλών και κομμάτων ενώθηκαν για το Ιράκ. Ο διχασμός της δυτικής συμμαχίας για το Ιράκ και οι διαδηλώσεις εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο υπενθυμίζουν ότι υπάρχουν δύο υπερδυνάμεις σήμερα στον πλανήτη: οι ΗΠΑ και η παγκόσμια κοινή γνώμη.*» (εφημερίδα **Times της Νέας Υόρκης)**

«*Η εποχή της απάθειας τελείωσε εκεί. Εκεί, στο μεγάλο συνωστισμό. Εκεί όπου οι διαδηλωτές αντάλλαξαν την απομόνωση με τη συμπαράσταση και το φόβο με την οργή. Η δυναμική τους έγινε αισθητή από το πουθενά. Το μεγάλο σιωπηλό πλήθος επιτέλους μίλησε*». (εφημερίδα **Γκάρντιαν, Βρετανία**)

«*Το ροκ ξαναγενιέται. Σαράντα και πλέον χρόνια απο την εποχη της αμφισβητησης, την εποχή που όλα θα άλλαζαν... η άτιμη η παγκοσμιοποίηση γεννά μια νέα επανάσταση. Η γενιά που βγήκε από τα σπάργανα στο Σιάτλ εισήλθε στην εφηβεία*». (εφημερίδα **Κόσμος του Επενδυτή**, 22-23 Ιαν. 2003)

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"Οι συμμορίες της Νέας Υόρκης"

Η ταινία του Μάρτιν Σκορτσέζε *«Οι συμμορίες της Ν. Υόρκης»* που προβάλλεται στους κινηματογράφους διηγείται μια ιστορία στηριγμένη στα πραγματικά γεγονότα που είχαν διαδραματιστεί στη Νέα Υόρκη στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα.

Στο προσκήνιο της ταινίας βρίσκεται η σύγκρουση ανάμεσα στους «λαγούς», μια συμμορία Ιρλανδών μεταναστών, και τους «ντόπιους», μια συμμορία που ελέγχεται από τους προτεστάντες μετανάστες δεύτερης γενιάς από την Αγγλία. Η σύγκρουση αυτή εκτυλίσσεται με φόντο τον εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στον Βορρά και το Νότο, την εξέγερση των εργατών της Νέας Υόρκης ενάντια στην επιστράτευση και την βάρβαρη σφαγή των φτωχογειτονιών από τα κυβερνητικά στρατεύματα. Η ιστορία που διηγείται ο Σκορτσέζε είναι περίπλοκη και δύσκολη και η ταινία δεν μπορεί να καλύψει παρά μόνο ένα μικρό της κομμάτι.

Στη Ν. Υόρκη των μέσων του 19ου αιώνα μεγάλες συμμορίες συγκρούονταν μέχρι θανάτου για τον έλεγχο των πιο φτωχικών περιοχών, συμμορίες που συγκροτούνταν σε «εθνική» βάση.

Από τη μια μεριά οι «ντόπιοι» και από την άλλη οι μετανάστες, εκείνη την εποχή κυρίως Ιρλανδοί. Ο πόλεμος ανάμεσά τους έφτασε στο αποκορύφωμά του τον Ιούλη του 1863. Δηλαδή στη διάρκεια του Αμερικάνικου Εμφύλιου Πόλεμου (1861-1865) που οδήγησε στην κατάργηση της δουλείας στις ΗΠΑ. Τον Ιούλη του 1863, οι συνοικίες των φτωχών μεταναστών από την Ιρλανδία αλλά και των υπόλοιπων ξεσηκώθηκαν σε ταραχές που κράτησαν τέσσερις μέρες. Ένας ξεσηκωμός που κατέληξε σε ρατσιστικά πογκρόμ ενάντια στους μαύρους της Ν. Υόρκης. Για να καταστείλει αυτή την εξέγερση η κυβέρνηση έστειλε στρατό που μετέφερε από τα πολεμικά μέτωπα. Οι νεκροί ήταν εκατοντάδες.

Από τα μέσα του 19ου αιώνα εκατοντάδες χιλιάδες Ιρλανδοί αναζητούσαν μια καλύτερη ζωή στην Αμερική. Φτάνοντας στις ΗΠΑ, αντιμετώπιζαν διακρίσεις, εκμετάλλευση, άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Όπως οι άραβες και ασιάτες μετανάστες σήμερα, οι Ιρλανδοί ήταν οι αποδιοπομπαίοι τράγοι που έδειχνε η άρχουσα τάξη για κάθε κακό.

Η αμερικάνικη κοινωνία εκείνης της εποχής περνούσε μια μεγάλη μεταμόρφωση. Το 1861 ξέσπασε ο Εμφύλιος Πόλεμος. Στις Πολιτείες του «Νότου» κυριαρχούσαν οι μεγάλες φυτείες στις οποίες δούλευαν μαύροι σκλάβοι. Στις περισσότερες Πολιτείες του Βορρά κυριαρχούσε ο βιομηχανικός καπιταλισμός. Οι «βόρειοι» καπιταλιστές ήθελαν το νότο για λογαριασμό τους. Όταν οι Πολιτείες του Νότου ανακήρυξαν την ανεξαρτησία τους ο εμφύλιος πόλεμος ξεκίνησε.

Στην Ευρώπη το εργατικό κίνημα και η Αριστερά της εποχής τάχθηκαν ανεπιφύλακτα υπέρ των Βορείων. Ο πόλεμος ενάντια στο Νότο οδηγούσε στο ξήλωμα των τελευταίων εμποδίων για την πλήρη επικράτηση του νέου κοινωνικού συστήματος, του καπιταλισμού και στην απελευθέρωση των σκλάβων. Από αυτή την άποψη, ο αμερικάνικος Εμφύλιος ήταν συνέχεια της αστικής επανάστασης που είχε δημιουργήσει τις ΗΠΑ το 1776. Αλλά εν τω μεταξύ είχε γεννηθεί μια μεγάλη εργατική τάξη, με διαμετρικά αντίθετα συμφέροντα με αυτά των βιομήχανων, των τραπεζιτών που κυριαρχούσαν στο Βορρά.

Αυτή η αστική τάξη ήθελε να τελειώνει με το Νότο αλλά έτρεμε επίσης και τους «από κάτω».

Στα χρόνια λίγο πριν τον Εμφύλιο η Ένωση Εργατών της Αμερικής συσπείρωσε στις γραμμές της χιλιάδες ανέργους της Ν. Υόρκης. Ηγέτες της ήταν ένας Ιρλανδός, ένας Γερμανός και ένας «ντόπιος» σοσιαλιστής.

Αυτό το εκρηκτικό μίγμα έσκασε σαν ηφαίστειο τον Ιούλιο του 1863. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ πέρασε ένα νόμο για τη γενική επιστράτευση. Ο πόλεμος με το Νότο δεν πήγαινε καλά, χρειαζόταν εκατοντάδες χιλιάδες νέοι για να επανδρώσουν τις στρατιές του Βορρά. Οι συνοικίες των μεταναστών και των εργατών της Ν. Υόρκης ένιωσαν την επιστράτευση σαν μια μεγάλη πρόκληση. Γιατί; Τα παιδιά τους πετσοκόβονταν ήδη κατά χιλιάδες στα μέτωπα και αυτοί πεινούσαν στα μετόπισθεν αλλά αν ήσουν πλούσιος μπορούσες να προσλάβεις κάποιον αντικαταστάτη και να πάρεις απαλλαγή. Στις 11 Ιούλη ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους. Έκαψαν κυβερνητικές εφημερίδες, ξυλοκοπούσαν υπάλληλους της επιστράτευσης.

Οι λιγοστοί σοσιαλιστές της Ν. Υόρκης, συμμετείχαν και αυτοί στο ξεσηκωμό. Οι περισσότεροι ήταν οι ίδιοι μετανάστες. Αλλά την ηγεσία την είχε μια άλλη πολιτική δύναμη, το Δημοκρατικό Κόμμα που ήθελε συμβιβασμό με τους δουλοκτήτες του Νότου και μαζί με την Καθολική Εκκλησία το έπαιζαν προστάτες των Ιρλανδών μεταναστών.

Πολύ γρήγορα λοιπόν ο ξεσηκωμός εκφυλίστηκε σε μια σειρά ρατσιστικές επιθέσεις. Σοσιαλιστές και άλλοι εργάτες, όχι μόνο Γερμανοί αλλά και Ιρλανδοί, προσπάθησαν να πάνε κόντρα σε αυτό. Αλλά ήταν λίγοι. Τη λύση την έδωσαν τα κανόνια του στρατού που σκόρπισαν το θάνατο στις φτωχογειτονιές της Ν. Υόρκης.

Ο Σκορτσέζε δεν ασχολείται με τη συνέχεια. Ο πόλεμος τελείωσε το 1865. Ο νικηφόρος Βορράς κατάργησε τη δουλεία στο Νότο. Αλλά η άρχουσα τάξη «κράτησε» για λογαριασμό της το όπλο του ρατσισμού, το όπλο της διαίρεσης των εργατών. Η ταινία αποτελεί ένα κομμάτι της ιστορίας της εργατικής τάξης στις ΗΠΑ κι έχουμε να διδαχθούμε πολλά από αυτούς τους αγώνες στην «καρδιά του κτήνους».

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

5/3: Συμμετέχει στη συνάντηση της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στο Πανεπιστήμιο για ενημέρωση για την Διάσκεψη του Λονδίνου

12/3: Η πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών

19/ 3: Σοσιαλιστές και πόλεμος

26/3: Γιατί η παγκοσμιοποίηση γεννά πολέμους

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια
Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _______________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _______________
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ρόζα Λούξεμπουργκ

Μεταρρύθμιση ή επανάσταση;

Το 1905 η επανάσταση χτύπησε την πόρτα της Ευρώπης. Τον Οκτώβρη εκείνης της χρονιάς οι εργάτες της Ρωσίας ξεσηκώθηκαν, κήρυξαν γενική απεργία, έφτιαξαν συμβούλια και διεκδίκησαν την εξουσία. Ο πανικός κατέλαβε τις άρχουσες τάξεις.

Για πρώτη φορά στη Κύπρο το ΑΚΕΛ βρίσκεται επίσημα στη Κυβέρνηση. Πολλοί αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας περιμένουν ότι η «αλλαγή» που υπόσχονταν μαζί με τον Τάσσο Παπαδόπουλο θα είναι μια πραγματική αλλαγή στη ζωή τους, μια κοινωνική αλλαγή. Παρόλο που χαιρόμαστε πολύ που ξεφορτωθήκαμε την κυβέρνηση του Συναγερμού δεν πρέπει να έχουμε καμιά αυταπάτη ότι η αλλαγή της κοινωνίας μπορεί να γίνει με κάποιες μεταρρυθμίσεις, καποιες αλλαγές σε νόμους ή την ικανοποίηση κάποιων αιτημάτων αλλά μόνο με κοινωνική επανάσταση. Παρακάτω φιλοξενούμε ένα αρθρο του Σωτήρη Κοντογιάννη απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα που αναφέρεται στο πώς αντιμετώπισαν οι επαναστάτες όπως η Ρόζα Λούξεμπουργκ παρόμοια διλημματα στις αρχές του αιώνα. Είναι μια συζήτηση εξαιρετικά επίκαιρη.

Ο 20ος αιώνας είχε ανοίξει, φαινομενικά, με τους καλύτερους οιωνούς για τους καπιταλιστές. «Για αυτούς που είχαν λεφτά», γράφει ο Ερικ Χόμπσμπομ στο βιβλίο του «Η εποχή της αυτοκρατορίας», «η ζωή ήταν εξαιρετικά ελκυστική. Για τους πραγματικά πλούσιους ήταν χρυσή». Η Μεγάλη Υφεση, που είχε χτυπήσει την παγκόσμια οικονομία στα μέσα της δεκαετίας του 1870, είχε δώσει τη θέση της σε μια «εξαίσια, λαμπερή άνθηση», φαινομενικά, χωρίς ούτε ένα συννεφάκι στον ορίζοντα.

Αλλά δεν ήταν μόνο οικονομική η ευφορία τους. «Οι ηγέτες των περισσότερων χωρών της Δύσης», γράφει ο Χόμπσμπομ, «ίσως και να ανησυχούσαν για το μέλλον. Αλλά δεν φοβούνταν σοβαρά για το παρόν». Οι εργατικές ανταρσίες που είχαν ξεσπάσει τη δεκαετία του 1880 είχαν καταλαγιάσει. Και τα μεγάλα εργατικά κόμματα που είχαν ξεπηδήσει από τις «αναταραχές» αυτές, είχαν στο μεταξύ ουσιαστικά εγκαταλείψει κάθε αναφορά στην ανατροπή του καπιταλισμού και την επανάσταση.

Οι ηγεσίες της αριστεράς της εποχής είχαν πρακτικά συμφιλιωθεί με τον καπιταλισμό. Το 1899 ο Εντουαρντ Μπέρνσταϊν, ένας από τους «επιφανείς» ηγέτες του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD), είχε δημοσιεύσει μια σειρά άρθρων όπου υποστήριζε, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι ο καπιταλισμός μετασχηματιζόταν σιγά-σιγά από μόνος του σε σοσιαλισμό. Οι Ανώνυμες Εταιρείες με τις μετοχές και τα χρηματιστήρια είχαν ήδη αντικαταστήσει το παλιό, γνωστό αφεντικό στην κορυφή των μεγάλων επιχειρήσεων. Τα συνδικάτα, με τον αγώνα τους για τις αυξήσεις, περιόριζαν ολοένα και περισσότερο την εκμετάλλευση. Και η δημοκρατία γινόταν ολοένα και πιο πραγματική και ουσιαστική. Οσο για τις οικονομικές κρίσεις, ο Μαρξ είχε κάνει λάθος: ο «σύγχρονος» κόσμος είχε βρεί τρόπους να αποφεύγει τον «δεκαετή κύκλο της ύφεσης και της άνθησης» που είχε ταλανίσει τις προηγούμενες δεκαετίες. Οι εργάτες δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτα για να απαλλαγούν από τα δεινά του καπιταλισμού. Αρκεί να περιμένουν...

Η «έκρηξη» του 1905 ήταν κυριολεκτικά «βόμβα» για τον Μπέρνσταϊν και τους ομοίους του. Οι εργάτες της Ρωσίας είχαν ξαναφέρει την επανάσταση στην ημερήσια διάταξη. Ενα νέο κίνημα είχε αρχίσει να γεννιέται και να αμφισβητεί, στην πράξη, τις απόψεις τους.

Οπως ήταν αναμενόμενο, βάλθηκαν να το κατεδαφίσουν. Ελάχιστοι, μόνο, επαναστάτες αναγνώρισαν σε αυτό το νέο κίνημα την ελπίδα. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ κατέχει, ανάμεσά τους, ξεχωριστή θέση.

Η ζωή της Ρόζας είναι συνυφασμένη, από την αρχή μέχρι το τέλος, με την επανάσταση. Γεννήθηκε το 1871 στην κατεχόμενη από τη Ρωσία, Πολωνία. Οργανώθηκε, πολύ νέα, στην Proletariat, μια μικρή επαναστατική οργάνωση που «εξαρθρώθηκε» από την μυστική αστυνομία το 1886. Για να αποφύγει την σύλληψη μετανάστευσε στη Γερμανία. Εκεί εντάχθηκε στο SPD -στο «καμάρι» της αριστεράς της εποχής. Αντί να «παρακολουθήσει», όμως, την ηγεσία του κόμματος στην κατηφόρα της συμφιλίωσης με τον καπιταλισμό, η Ρόζα στράφηκε με πάθος εναντίον της. Το 1899 πρωτοστάτησε στη μάχη ενάντια στις ρεφορμιστικές απόψεις του Μπέρνσταϊν με το βιβλίο της «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση;»

Πίσω από την χρυσή επιφάνεια της μπελ επόκ, ήταν το κεντρικό σημείο της Ρόζας, ο καπιταλισμός παραμένει ένα άδικο, τρελό και καταστροφικό σύστημα. Η ανθρωπότητα δεν θα πήγαινε από το καλό στο καλύτερο -όπως συμπέραινε, θαμπωμένος από τις «επιτυχίες» του καπιταλισμού ο Μπέρνσταϊν. Η άρχουσα τάξη θα οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια την ανθρωπότητα στο χάος, αν η εξουσία έμενε στα χέρια της. Η μοναδική ελπίδα, έλεγε η Ρόζα, είναι η επανάσταση. Το μέλλον του κόσμου βρίσκεται κυριολεκτικά στα χέρια των εργατών και των εργατριών που ξεσηκώνονται στην Ρωσία, στην Πολωνία, στη Γερμανία. Το πραγματικό δίλημμα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα είναι ένα: «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα». Τα λόγια της αποδείχτηκαν προφητικά.

Σύγκρουση

Ο Μαρξ περιέγραφε τον καπιταλισμό σαν ένα σύστημα που σπαράζεται μονίμως από τεράστιες αντιφάσεις: σύγκρουση ανάμεσα στα αφεντικά και τους εργάτες για την μοιρασιά της παραγωγής, ανταγωνισμός ανάμεσα στους καπιταλιστές για την μοιρασιά της αγοράς, αντίθεση ανάμεσα στον τρόπο που είναι οργανωμένη η παραγωγή (δηλαδή το σύστημα του κέρδους) και τις δυνατότητες που παρέχει η τεχνολογική εξέλιξη. Οι αντιφάσεις αυτές, έλεγε ο Μαρξ, οξύνονται συνεχώς όσο γερνάει ο καπιταλισμός. Η κυριαρχία της αστικής τάξης μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε εμπόδιο για την πρόοδο και την επιβίωση της κοινωνίας. Το ξέσπασμα της επανάστασης είναι αναπόφευκτο -όπως ήταν για όλες τις παλιότερες ταξικές κοινωνίες.

Ο Μπέρνσταϊν, αντίθετα, περιέγραφε την πορεία του καπιταλισμού με τα ακριβώς αντίθετα λόγια. Οι αντιφάσεις του, έλεγε, ολοένα και αμβλύνονται. Κοιτάξτε την πορεία των τελευταίων χρόνων, έλεγε. Οι εργάτες έχουν κατακτήσει μοναδικά δικαιώματα -σύνταγμα, κοινοβούλιο, συνδικαλιστικές ελευθερίες. Οι οικονομικές κρίσεις ανήκουν στο παρελθόν, η ανεργία έχει καταπολεμηθεί και το βιοτικό επίπεδο των εργατών έχει βελτιωθεί. Σιγά-σιγά οι αλλαγές αυτές θα υποσκάψουν όλα τα προνόμια της άρχουσας τάξης. Ο καπιταλισμός αυτοκαταργείται.

Η Ρόζα δεν αμφισβητούσε τις αλλαγές στον καπιταλισμό. Η άμβλυνση, όμως, των αντιθέσεων βρισκόταν μόνο στο μυαλό του Μπέρνσταϊν. Αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία, έλεγε, δεν είναι αν η όξυνση αυτή έχει ή δεν έχει φτάσει ακόμα στο σημείο μιας καταστροφικής κρίσης, σαν τη Μεγάλη Υφεση του 1870, αλλά η μορφή που έχει πάρει αυτή η αντίφαση. Το μυστικό της «επιτυχίας» του καπιταλισμού στην αυγή του 20ου αιώνα ήταν ο ιμεριαλισμός, η εξάπλωση στις αποικίες που είχε δώσει μια απρόσμενη διέξοδο στα κέρδη και τις επενδύσεις των επιχειρήσεων. Το αποτέλεσμα, όμως, ήταν μακροπρόθεσμα ακόμα πιο καταστροφικό. Αντί να κοντράρονται τώρα ανταγωνιστικές επιχειρήσεις για την μοιρασιά της αγοράς, κοντράρονταν οι ίδιες οι Μεγάλες Δυνάμεις για την μοιρασιά του πλανήτη! Το 1914, λίγα χρόνια μετά τη δημοσίευση του βιβλίου της Ρόζας αυτός ο ανταγωνισμός κατέληξε στον Α'Παγκόσμιο Πόλεμο. Αντί για μια νέα Μεγάλη Υφεση οι αντιφάσεις του καπιταλισμού είχαν φέρει έναν Μεγάλο Πόλεμο.

Εξίσου απατηλή ήταν η εικόνα της σταδιακής κατάργησης της εκμετάλλευσης που ζωγράφιζε ο Μπέρνσταϊν, μέσα από τη συνδικαλιστική δράση. «Τα συνδικάτα», έγραφε η Ρόζα, «δεν είναι παρά η οργανωμένη αντίσταση της εργατικής δύναμης ενάντια στις επιθέσεις του κέρδους». Τα συνδικάτα προστατεύουν τους εργάτες από τον μεταξύ τους ανταγωνισμό -για αυτό τα σιχαίνοναι τόσο πολύ τα αφεντικά. Η αποστολή τους είναι να διαπραγματεύονται συλλογικά και όχι ατομικά τις τιμές στις οποίες οι εργάτες θα πουλάνε την εργατική τους δύναμη, το «ενοίκιο» δηλαδή το οποίο θα καταβάλουν οι εργοδότες για να έχουν το δικαίωμα να βάζουν τους εργάτες να παράγουν. Αλλά αυτό, όσο σημαντικό και αν είναι, δεν έχει καμμιά σχέση με της καταργήση της «μισθωτής δουλιάς». Οσο και να ανέβουν τα μεροκάματα το αφεντικό θα συνεχίζει να είναι αυτό που θα αποφασίζει αν οι εργάτες θα φτιάχνουν βόμβες ή παιχνίδια, αν θα ταΐζουν τις αγελάδες με χόρτο ή με κρεατάλευρα, αν θα παράγουν για φάρμακα για να σώσουν την Αφρική από το AIDS ή για να στραγγαλίσουν τους ανταγωνιστές τους.

Ακόμα χειρότερα, έλεγε η Ρόζα, η δουλιά των συνδικάτων θυμίζει το αέναο μαρτύριο του Σισύφου, που μόλις κατάφερνε να ανεβάσει τον βράχο στην κορυφή του λόφου, τον έβλεπε να κατρακυλάει και πάλι κάτω. Οι επιτυχίες των συνδικάτων υπονομεύονται συνεχώς από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Οι εργάτες κερδίζουν αυξήσεις, μόνο και μόνο για να δουν ξανά τα επίπεδα της εκμετάλλευσης να μεγαλώνουν, καθώς πολλαπλασιάζεται ο ρυθμός των προϊόντων που παράγουν. Η συνδικαλιστική δράση, από μόνη της, δεν μπορεί να φέρει την απελευθέρωση της εργατικής τάξης.

Ούτε στους «θεσμούς της δημοκρατίας» μπορούν να στηρίζονται οι εργάτες, έλεγε η Ρόζα. Για τον Μπέρνσταϊν, όπως και για εκατοντάδες «σοσιαλιστές» μετά από αυτόν, οι πιο σημαντικές μάχες παίζονταν στο κοινοβούλιο. Το κοινοβούλιο δεν ψηφίζει τους νόμους, λένε; Το κοινοβούλιο δεν εγκρίνει το σύνταγμα; Το κοινοβούλιο δεν δίνει ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση; Για αυτό, το πιο δυνατό όπλο που έχουν στα χέρια τους οι εργάτες, λένε ακόμα και σήμερα οι οπαδοί του «ειρηνικού δρόμου», είναι η ψήφος.

Οικονομία

Από την εποχή του Μπέρνσταϊν δεκάδες «σοσιαλιστικά», «σοσιαλδημοκρατικά» ή «εργατικά κόμματα» έχουν κερδίσει την πλειοψηφία στις εκλογές σε πολλές και διαφορετικές χώρες του πλανήτη. Ο καπιταλισμός, όμως, πουθενά δεν καταργήθηκε. Ο Μπέρνσταϊν ξεχνάει, έλεγε η Ρόζα, ότι η εξουσία των καπιταλιστών δεν στηρίζεται στον έλεγχο του κοινοβουλίου, αλλά στον έλεγχο της οικονομίας. Η εμπειρία έχει επιβεβαιώσει απόλυτα τα λόγια της.

Το «πραγματικό επιτελείο» των καπιταλιστών βρίσκεται στα γραφεία των τραπεζών, στα διοικητικά συμβούλια των μεγάλων επιχειρήσεων, στις αίθουσες συνεδριάσεων των τραπεζών. Καμμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να αγνοήσει αυτό το επιτελείο -όσες έδρες και να έχει στη βουλή. Οι βιομήχανοι μπορούν να κατέβουν σε «επενδυτική αποχή» αν δεν μείνουν ικανοποιημένοι από τα μέτρα της κυβέρνησης. Οι τραπεζίτες μπορούν να αρνηθούν να χρηματοδοτήσουν το δημόσιο έλλειμμα. Οι επιχειρηματίες να στείλουν τα κεφάλαιά τους στο εξωτερικό. Οι εφοπλιστές να αλλάξουν σημαία στα πλοία τους. Και αν μια κυβέρνηση τους «παραμπεί στη μύτη» δεν δυσκολεύονται να εξαγοράσουν μερικούς στρατηγούς ή συνταγματάρχες και να την αλλάξουν, με πραξικόπημα -όπως έκαναν στη Χιλή το 1973.

Οι εκλογές μπορούν να αλλάξουν τους συσχετισμούς στο κοινοβούλιο, ακόμα και να φέρουν ένα σοσιαλιστικό κόμμα στην εξουσία. Αλλά κανένας δεν ψηφίζει τη σύνθεση των διοικητικών συμβούλιων των επιχειρήσεων. Το «πραγματικό επιτελείο» των καπιταλιστών κατέχει την εξουσία «κληρονομικώ δικαίω», όπως κατείχαν την εξουσία οι ευγενείς την εποχή της φεουδαρχίας. Οσο δεν πέφτει αυτή η Βαστίλη όλες μας οι νίκες, όχι μόνο οι συνδικαλιστικές, θα θυμίζουν την πέτρα του Σισύφου. Και οι Βαστίλες δεν πέφτουν με εκλογές. Πέφτουν με επαναστάσεις.

Το 1918 οι εργάτες της Γερμανίας ξεσηκώθηκαν, ανέτρεψαν τον Κάιζερ, έφτιαξαν εργατικά συμβούλια και ετοιμάστηκαν να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Ρωσικού Οκτώβρη. Η Ρόζα ρίχτηκε με πάθος στον αγώνα. Αλλά δεν πρόλαβε. Τον Γενάρη του 1919 τα αφεντικά την δολοφόνησαν, μαζί με εκατοντάδες συντρόφους της. Πρωθυπουργός της Γερμανίας ήταν τότε ο Εμπερτ, πρώην σύντροφος της Ρόζας. Το SPD ήταν στην κυβέρνηση! Η συμφιλίωση των «σοσιαλιστών» με τον καπιταλισμό είχε φτάσει στο απόγειο της.

εργατικη δημοκρατια

Οι εξελίξεις στο κυπριακό

Κάθε μέρα που περνά γίνεται όλο και πιο φανερό ότι οι εξελίξεις στο Κυπριακό δεν έχουν να κάνουν ούτε με ειρήνη ούτε με ευημερία των απλών ανθρώπων σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία αλλά με τις επιλογές και τους σχεδιασμούς των μεγάλων δυνάμεων στην περιοχή.

Ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι διαδήλωσαν μαζί στη βαση της Δεκέλειας ενάντια στον πόλεμο στις 15 του Φλεβάρη.

Στη δίνη των πολεμικών εκβιασμών

Η υποβολή του τρίτου σχεδίου απο τον Ανάν δεν ήλθε να προσθέσει τίποτα προς την κατεύθυνση της ειρήνης. Αντίθετα δείχνει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο ποιά είναι η «φιλοσοφία» του σχεδίου και το πώς αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους και στις δύο κοινότητες. Λίγο περισσότερο έδαφος από εδώ, λίγοι περισσότεροι πρόσφυγες από εκεί, λίγοι ακόμη "έποικοι" να επιστρέψουν στην Τουρκία και το Κυπριακό μπορεί να λυθεί μετά από έναν συμβιβασμό "κρεοπωλείου". Το καινούργιο σχέδιο συγκεκριμένα επιτρέπει σε 2300 περισσότερους πρόσφυγες να επιστρέψουν στα εδάφη που επανέρχονται στη ελληνική πλευρά, μειώνει όμως κατά 7% τους πρόσφυγες που θα επιστρέψουν στο τμήμα που θα παραμείνει υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση. Η Καρπασία παραμένει στην τουρκοκυπριακή πλευρά, η επιστροφή περιουσιών αυξάνει από το 9% στο 10% και άλλες τέτοιες αλλαγές.

Πρόκειται για μια μεγάλη απάτη. Το σχέδιο Ανάν από την αρχή της έμπνευσής του δεν είχε σκοπό να φέρει την ειρήνη στο νησί αλλά προσπαθεί να βρεί ένα κοινά αποδεχτό στάτους κβο για το διαμοιρασμό της εξουσίας και των συνόρων. Ειναι ένας συμβιβασμός που αντανακλά τους σημερινούς συσχετισμούς και τα ισοζύγια δυνάμεων που υπάρχουν άναμεσα στις δυό πλευρές. Η ελληνοκυρπιακή άρχουσα τάξη έχασε τον πόλεμο του '74 και την κυριαρχία πάνω στους τουρκοκύπριους και ένα σημαντικό κομμάτι του νησιού. Οι τουρκοκύπριοι και η τουρκική άρχουσα τάξη έχασαν τον οικονομικό και πολιτικό πόλεμο που συνεχίζεται απο το '74 μέχρι σήμερα.

Με το σχέδιο οι ελληνοκύπριοι παίρνουν πίσω ένα μέρος απο τα χαμένα εδάφη και αποκτούν ξανά κάποιο έλεγχο στο βόρειο μέρος της Κύπρου μέσα απο την κεντρική κυβέρνηση. Οι τουρκοκύπριοι μπαίνουν στην Ε.Ε. και ελπίζουν να ξεφύγουν απο τη μιζέρια. Η Τουρκία παίρνει ημερομηνία έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων και ελπίζει να ξεπεράσει την οικονομική και πολιτική κρίση στην οποία βρίσκεται.

Για να πάρουν όμως ολοι αυτοί τα δώρα τους πρέπει να δεχτούν τη «νέα τάξη πραγμάτων» όχι μόνο στη Κύπρο αλλα και σε ολόκληρη την περιοχή όπως θέλουν να την επιβάλουν οι ΗΠΑ. Πρέπει να συνεργαστούν με τους ιμπεριαλιστές και να στηρίξουν τον επερχόμενο πόλεμο στο Ιράκ αλλά και τους άλλους που θα ακολουθήσουν.

Το σχέδιο που θα μπεί σε δημοψήφισμα δεν αφορά μόνο τα συντάγματα του κεντρικού κράτους και των «συστατικών κρατών», τις εδαφικές αναπροσαρμογές και άλλα παρόμοια αλλά και την αποδοχή των βρεττανικών βάσεων και των άλλων σταθμών που υπάρχουν στη Κύπρο και την υιοθέτηση όλων των συνθηκών που έχουν κάνει μέχρι σήμερα τα δύο μέρη, καθώς και την χρησιμοποίηση του εδάφους του νέου κράτους για στρατιωτικές επιχειρήσεις με τη σύμφωνη γνώμη Ελλάδας και Τουρκίας.

Το σχέδιο Ανάν έγινε πρώτα και κύρια για να εξυπηρετήσει τους στρατηγικούς σχεδιασμούς των Αγγλοαμερικανών στη Μέση Ανατολή. Γι αυτό και το μόνο που ουσιαστικά κάνει είναι να ανακυκλώνει και να εντείνει τους ανταγωνισμούς στη περιοχή ενώ οι περισσότερες απο τις πρόνοιες του συντάγματος και των νέων διευθετήσεων έχουν το στοιχείο της δυσπιστίας και της σύγκρουσης.

Το παζάρι με την Τουρκία για την Κύπρο, το Ιράκ, το Κουρδιστάν και τα δάνεια από το ΔΝΤ γίνεται σε ένα ενιαίο πακέτο όπως αποκάλυψαν και οι Financial Times πριν λίγες ημέρες. **Η πίεση για δημοψηφίσματα εδώ και τώρα φαίνεται να ασκείται λόγω της ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ. Στην πραγματικότητα όμως οι αμερικανοί θέλουν μια διευθέτηση του κυπριακού** για να εξασφαλίσουν τη σταθερότητα ανάμεσα στους τρείς πιο σημαντικούς συμμάχους τους αυτή τη στιγμή για τον πόλεμο στο Ιρακ. Οι βάσεις της Τουρκίας της Ελλάδας και της Κύπρου θα παίξουν καταλητικό ρόλο στο νέο πόλεμο και θα πρέπει να βρεθεί ένας συμβιβασμός που να ικανοποιεί όλους για να κλείσει αυτή η πληγή

Μανούβρες

Αυτά τα πολεμικά μαγειρέματα προσπαθούν να μας περάσουν ως συνομιλίες για την ειρήνη. Και μάλιστα η ελληνοκυπριακή πλευρά παρουσιάζεται σαν η "διαλλακτική" απέναντι στον σκληρό Ντενκτάς. Αυτό που ισχύει είναι ότι η ελληνοκυπρικαή και ελληνική πλευρά έχει το πάνω χέρι και το αξιοποιεί για να φτάσει τις υποχωρήσεις της άλλης πλευράς στα όρια τους.

Η Κύπρος έχει ήδη πάρει το εισιτήριο για την ΕΕ, η Τουρκία όχι, η Ελλάδα δεν έχει την οικονομική κρίση της Τουρκίας, ούτε πολιτικά προβλήματα όπως το Κουρδικό. Ετσι η ελληνοκυπριακή και η ελληνική πλευρά μπορούν να συζητούν ή να μη συζητούν όποτε θέλουν. Κατηγορούν τον Ντενκτάς ότι δεν δέχεται το δημοψήφισμα αλλά ο Σημίτης μαζί με τον Τάσο Παπαδόπουλο στη πρώτη τους συνάντηση στις 24 Φλεβάρη ξεκαθαρίσαν ότι θέλουν σημαντικές αλλαγές στο τρίτο σχέδιο και ότι "τα περιθώρια επιτυχίας των συνομιλιών είναι ελάχιστα". Και δεν φάνηκαν βέβαια να στεναχωριούνται καθόλου με αυτό, αφού όπως είπαν "η αδυναμία επίτευξης λύσης στο Κυπριακό δεν θα επηρεάσει την ομαλή ένταξη της νήσου στην ΕΕ".

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που πολλοί δημοσιογράφοι αλλά και επρόσωποι κομμάτων μιλούν για την αδιαλλαξία του Ντεκτάς που μπορεί για άλλη μια φορά να μας σώσει. **Ακόμη και αν η ελληνοκυπριακή πλευρά πεί ναί σε ένα δημοψήφισμα θα** είναι μια κίνηση τακτικής αφου ο Ντεκτάς περιμένουν ότι θα πεί όχι.

Δράση απο τα κάτω

Ο παράγοντας που λείπει από όλο αυτό το παζάρι πιέσεων κι εκβιασμών είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι που ζουν στο νησί κι απ' τις δυο πλευρές της διαχωριστικής γραμμής. Οι τουρκοκύπριοι και οι ελληνοκύπριοι εργαζόμενοι και νεολαίοι που ζητούν ειρήνη και ευημερία. Οι τελευταίες διαδηλώσεις των τουρκοκυπρίων ξεπέρασαν καθε προηγούμενο. Στις 27 Φλεβάρη ο κόσμος ξαναβγήκε στους δρόμους για να φωνάξει με οργή κατά του Ντενκτάς. Μια βδομάδα μετά όταν το ζήτημα μπήκε στη τουρκοκυπριακή βουλή για να συζητηθεί καλέστηκε 24ωρη απεργία και διαδήλωση απ' έξω.

Τα ΜΜΕ παρουσίασαν αυτές τις διαδηλώσεις ως υπέρ της Ευρωπαϊκής Ενωσης και υπέρ του σχεδίου Ανάν. Στη πραγματικότηα όμως οι τουρκοκύπριοι ζητούν ειρήνη, δουλειά και ευημερία. Δεν θέλουν να βρεθούν σε μειονεκτική θέση εξαιτίας της ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. Θέλουν να έχουν το δικαίωμα να ταξιδεύουν όπου θέλουν και να σταματήσει η απομόνωση στην οποία τους έχει οδηγήσει το εμπάρκο που τους επιβάλουν οι ελληνοκύπριοι απο το 1974. Με απλά λόγια ζητούν να αναγνωριστούν σαν ισότιμοι συγκάτοικοι σε ένα "κοινό σπίτι" με τους ελληνοκύπριους.

Οι απλοί άνθρωποι και στις δυό πλευρές ξέρουν καλά ότι αυτοί που σήμερα παρουσιάζονται σαν περιστέρες της ειρήνης που νιάζονται τάχα για την λύση του κυπριακού και την επανένωση του νησιού είναι οι ίδιοι που δημιούργησαν το πρόβλημα και χώρισαν το νησί στα δυό. **Οι άρχουσες τάξεις των δύο κοινοτήτων, οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας ήταν αυτές που έσπρωχναν για δεκαετίες τους απλούς ανθρώπους στην αλληλοσφαγή, στον** ανταγωνισμό και στον πόλεμο. Και μαζί τους οι ιμπεριαλιστές οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι που βλέπουν το νησί μόνο σαν αβύθιστο αεροπλανοφόρο για τις εξορμήσεις τους στη Μέση Ανατολή.

Είναι γι αυτό που δεν μπορούμε να έχουμε καμία εμπιστοσύνη σ' αυτά που σχεδιάζονται απο αυτούς. Είναι απόλυτα δικαιολογημένη η δυσπιστία με την οποία οι απλοί άνθρωποι αντιμετωπίζουν τους εκβιασμούς και τις πιέσεις των αγγλοαμερικανών.

Η ελπίδα για ειρήνη, δημοκρατία και ευημερία στο νησί βρίσκεται στην ενότητα και την κοινή δράση των απλών ανθρώπων σε Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία. Ενας αγώνας που θα πρέπει να έχει σαν πρώτο στόχο ο καθένας να αντιμετωπισει πρώτα και κύρια τον εθνικισμό στη πλευρά του. Οχι μόνο τον ακραίο εθνικισμό όσων ζητούν καθαρές εθνικές λύσεις, αλλα και το συγκαλημένο εθνικισμό αυτών που εμφανίζονται σαν «ενδοτικοί» και έτοιμοι για λύση και την ίδια στιγμή βάζουν τους δικούς τους όρους και προϋποθέσεις για την ειρήνη. Αυτών που ενώ δηλώνουν «θαυμασμό» και «συγκίνηση» για τους αγώνες των τουρκοκυπρίων ενάντια στον Ντεκτάς, την ίδια στιγμή δεν έχουν κανένα πρόβλημα να τους επιβάλλουν οικονομικό και πολιτικό αποκλεισμό. Αυτών που τους εκβιάζουν με το χαρτί της Ε.Ε.

Οι προϋποθέσεις για μια τέτοια κοινή δράση υπάρχουν. Οι τουρκοκύπριοι βρίσκονται ήδη ένα βήμα μπροστά. Αντί να τους χειροκροτούμε ας χτίσουμε το δικό μας κίνημα αντίστασης για την ειρήνη και ενάντια στον εθνικισμό.

Η αντιπολεμική διαδήλωση που οργάνωσε στις 15 του Φλεβάρη στη βάση της Δεκέλειας η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο έστω και με τη μικρή συμμετοχή τουρκοκυπρίων έδειξε ότι αυτό σήμερα είναι μια ρεαλιστική προοπτική.